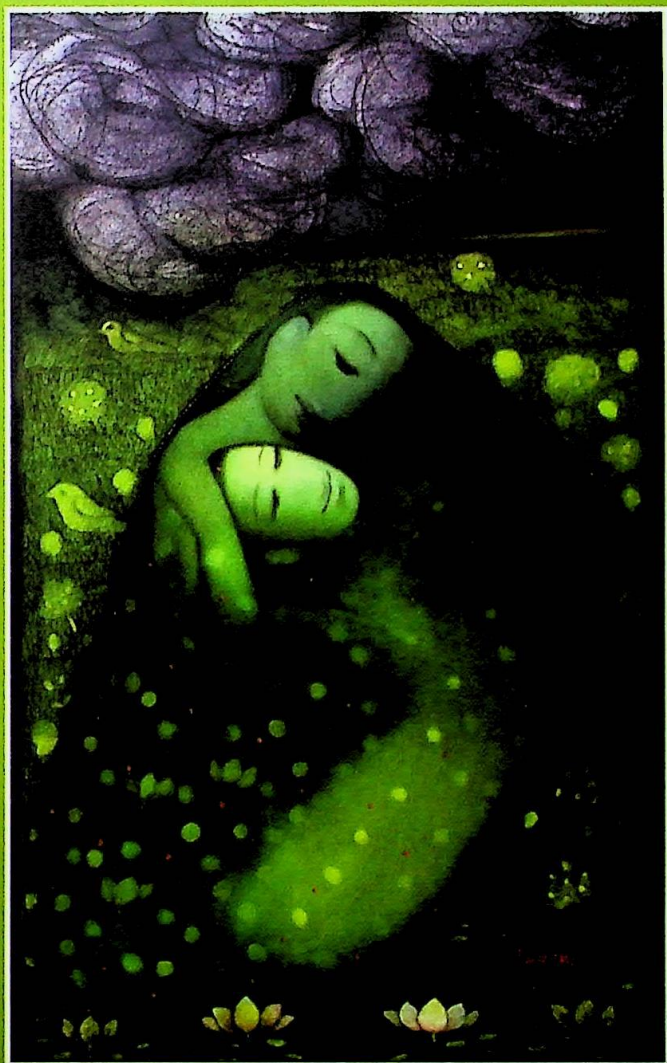


ਭਾਲ ਸੱਜਣ ਦੇ ਰਹੀਏ

ਅਫ਼ਜ਼ਲ ਸਾਹਿਬ

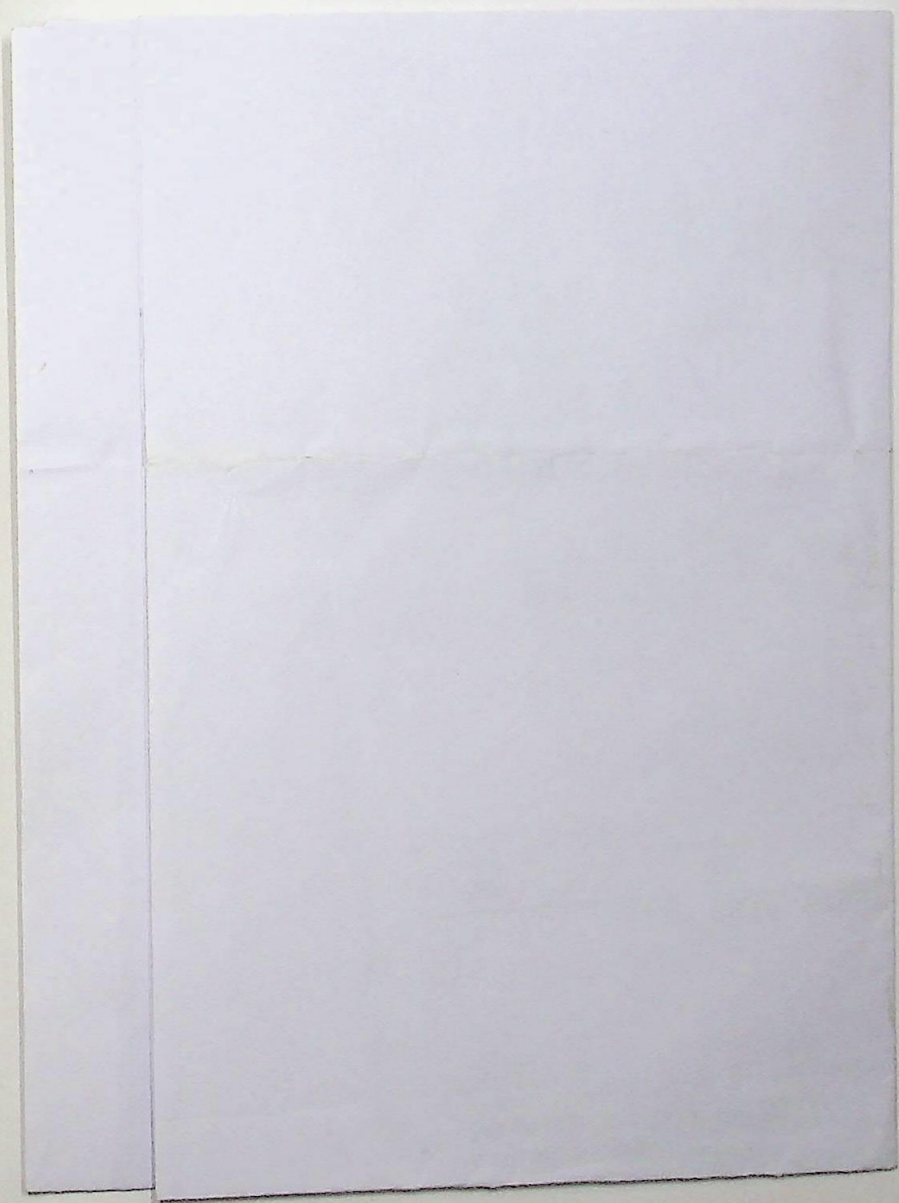


ਅਫ਼ਜ਼ਲ ਸਾਹਿਰ ਦੀ ਸ਼ਾਇਰੀ ਵਿਚ ਵੀ ਆਪਣੀ ਥਾਂ ਤੋਂ ਨਿਥਾਵੇਂ ਹੋਣ ਦਾ ਦਰਦ ਭਰਪੂਰ ਤੇ ਪੂਰੀ ਸ਼ਿਦਤ ਨਾਲ਼ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਪੰਜਾਬੀ ਸ਼ਾਇਰੀ ਦੇ ਤਿੰਝਣ ਵਿਚ ਉਹਦੇ ਚਰਖੇ ਦੀ ਕੂਕ ਨਿਵੇਕਲੀ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇ ਸੱਚ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਸ਼ਾਇਰੀ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਬਣਾਇਆ ਹੈ। ਖਿਆਲਾਂ ਦੀ ਡੂੰਘਾਈ ਤੇ ਉੱਚੀ ਸੋਚ ਉਡਾਰੀ, ਕਾਵਿ ਕਲਾਤਮਿਕਤਾ ਉਸਦੀ ਸ਼ਾਇਰੀ ਦੀ ਖਾਸ ਪਛਾਣ ਹੈ।

ਅਫ਼ਜ਼ਲ ਸਾਹਿਰ ਨੇ ਆਪਣੇ ਇਸ ਕਾਵਿ-ਸੰਗ੍ਰਹਿ ਦਾ ਨਾਂ ਸ਼ਾਹ ਹੁਸੈਨ ਦੀ ਮਸ਼ਹੂਰ ਕਾਫੀ “ਰਹੀਏ ਨਾਲ਼ ਸੱਜਣ ਦੇ ਰਹੀਏ” ਵਿਚੋਂ ਰੱਖਿਆ ਹੈ। ਅਫ਼ਜ਼ਲ ਦੀ ਸ਼ਾਇਰੀ ਆਮ ਲੋਕਾਈ ਨਾਲ਼ ਆਪਣਾ ਨਿੱਘਾ ਰਿਸ਼ਤਾ ਜੋੜਦੀ ਹੈ। ਕਵੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਧਰਮ ਦਾ ਝੋਲਾ ਪਾ ਕੇ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਉਹ ਆਪਣੀ ਜਾਤ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਜਿਹੇ ਮਜ਼ਹਬ ਦਾ ਨਿਰਮਾਣ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੀ ਬੁਨਿਆਦ ਇਨਸਾਨੀਅਤ ਦੀ ਜ਼ਮੀਨ ’ਤੇ ਰੱਖੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਸ਼ਾਇਰੀ ਜ਼ਖ਼ਮ ਨਾਲ਼ ਫੁਟਦੀ ਹੈ ਤੇ ਕਿਤੇ ਖੂਬਸੂਰਤ ਮੁਸਕਾਣ ਵਜੋਂ। ਸ਼ਾਇਰ ਉਸ ਵਿਚ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੀ ਜਾਦੂਗਰੀ ਨਾਲ਼ ਆਪਣੀ ਹੋਂਦ ਦਾ ਸਬੂਤ ਪੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਅਫ਼ਜ਼ਲ ਸਾਹਿਰ ਕੋਲ ਸੱਚੀ ਤੇ ਸੁੱਚੀ ਸ਼ਾਇਰੀ ਦਾ ਇੱਕ ਭੰਡਾਰ ਪਸਰਿਆ ਪਿਆ ਹੈ। ਮੈਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਉਸਦਾ ਸਾਰਾ ਕਲਾਮ ਪੰਜਾਬੀਆਂ ਦੀ ਰੂਹ ਦੀ ਖੁਰਾਕ ਬਣਨ ਲਈ ਛੇਤੀ ਤੋਂ ਛੇਤੀ ਸਾਡੇ ਪਾਸੇ ਗੁਰਮੁਖੀ ਅੱਖਰਾਂ ਵਿੱਚ ਛੱਪੇ। ਮੈਂ ਅਫ਼ਜ਼ਲ ਸਾਹਿਰ ਦੇ ਇਸ ਪਹਿਲੇ ਪਰਾਗੇ “ਨਾਲ਼ ਸੱਜਣ ਦੇ ਰਹੀਏ” ਦਾ ਸਵਾਗਤ ਕਰਦਾ ਹਾਂ।

— ਖਾਲਿਦ ਹੁਸੈਨ



... SCANNED ...
... डकैट ...

ਨਾਲ਼ ਸੱਜਣ ਦੇ ਰਹੀਏ

ਰਹੀਏ ਵੋ... ਰਹੀਏ ਵੋ... ਨਾਲ਼ ਸੱਜਣ ਦੇ ਰਹੀਏ
ਲੱਖ ਲੱਖ ਬਦੀਆਂ, ਸੌ ਸੌ ਤਾਅਨੇ, ਸਭੇ ਸਿਰ ਤੇ ਸਹੀਏ
ਤੇੜੇ ਸਿਰ ਵੰਜੇ ਧੜ ਨਾਲ਼ੋਂ, ਤਾਂ ਭੀ ਹਾਲ ਨਾ ਕਹੀਏ
ਸੁਖਨ ਜਿਹਨਾਂ ਦਾ ਹੋਵੇ ਦਾਰੂ, ਹਾਲ ਉਥਾਈਂ ਕਹੀਏ
ਚੰਦਨ ਰੁੱਖ ਲੱਗਾ ਵਿਚ ਵਿਹੜੇ, ਜ਼ੋਰ ਧਗਾਨੇ ਖਹੀਏ
ਕਹੇ ਹੁਸੈਨ ਫਕੀਰ ਸਾਈਂ ਦਾ, ਜਿਉਂਦਿਆਂ ਈ ਮਰ ਰਹੀਏ
ਰਹੀਏ ਵੋ .. ਰਹੀਏ ਵੋ ... ਨਾਲ਼ ਸੱਜਣ ਦੇ ਰਹੀਏ

(ਸ਼ਾਹ ਹੁਸੈਨ)

ਨਾਲ਼ ਸੱਜਣ ਦੇ ਰਹੀਏ

(ਪੰਜਾਬੀ ਸ਼ਾਇਰੀ)

ਅਫ਼ਜ਼ਲ ਸਾਹਿਰ



ਚੇਤਨਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ

ਪੰਜਾਬੀ ਭਵਨ, ਲੁਧਿਆਣਾ

Naal Sajjan De Rahiye

by

Afzal Saahir ©

Program manager

FM-103, Regency Plaza,

mini market, M M Alam Road, Gulberg 2

Lahore, 54000 Punjab, Pakistan.

Ph +92 3004816292

e-mail: saahir103@gmail.com, saahir103@yahoo.com

ISBN : 978-93-5112-233-3

Rs. 150/-

2017

Printed and Bound In India

Published by

Chetna Parkashan

PUNJABI BHAWAN, LUDHIANA (Pb.) INDIA

Ph. 0161-2413613, 2404928, (M) 98152-98459, 98762-07774

Website: www.chetnaparkashan.com

E-mail: chetnaparkashan@gmail.com

Sub Off.: Qila Road, Opp. Bus Stand, KOTKAPURA (Pb.) INDIA

Ph.: 95011-45039

Printer : R.K. Offset, Delhi

*

All rights reserved

This book is sold subject to the condition that it shall not, by way of trade or otherwise, be lent, resold, hired out, or otherwise circulated without the publisher's prior written consent in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition including this condition being imposed on the subsequent purchaser and without limiting the rights under copyright reserved above, no part of this publication may be reproduced, stored in or introduced into a retrieval system, or transmitted in any form or by any means (electronic, mechanical, photo copying, recording or otherwise), without the prior written permission of both the copyright owner and the publisher of this book.

ਸਮਰਪਣ

ਜੰਮਣ ਵਾਲੀ ਮਾਂ
ਤੇ
ਜਲਪਰੀ
ਦੇ
ਨਾਂ

ਤਤਕਰਾ

ਸ਼ਬਦਾਂ ਦਾ ਵਣਜਾਰਾ-ਅਫ਼ਜ਼ਲ ਸਾਹਿਰ	ਖ਼ਾਲਿਦ ਹੁਸੈਨ 9
ਸੱਜਣ	15
ਜਿੰਦੇ ਨੀ	16
ਸੁਫ਼ਨੇ ਰਹਿ ਗਏ ਕੋਰੇ	19
ਉਡੀਕ	21
ਪਾਕਿਸਤਾਨ	22
ਇਸ ਜੀਵਨ ਤੋਂ ਰੱਜੇ	23
ਜਲ ਪਰੀ	25
ਉੱਚਿਆਂ ਟਿੱਬਿਆਂ 'ਤੇ... ..	26
ਵਾਹ ਜੀ ਵਾਹ ਕੀ ਬਣੀਆਂ (ਕਾਫ਼ੀ)	28
ਖ਼ਿਆਲ	29
ਪੀੜਾਂ ਵਿਕਣੇ ਆਈਆਂ	30
ਮੈਂ ਜਾਣੂੰ ਅਨਜਾਣ (ਕਾਫ਼ੀ)	32
ਚੇਤਰ ਰੰਗ ਨਰੋਏ	34
ਰਚੀ ਏ ਖੇਡ ਅਵੱਲੀ ਜਿਹੀ (ਕਾਫ਼ੀ)	36
ਨੀ ਅਲਬੇਲੀਏ	37
ਸਾਂਝ	39
ਜੀਵਨ ਕਿਹੜੇ ਕਾਰ	40
ਅੰਮ੍ਰਿਤਾ ਪ੍ਰੀਤਮ	41
ਬੋਲੀ	42
ਆਪੋ ਆਪ...	43
ਆ ਸੱਚੀਏ! ਰਲ਼ ਗੱਲਾਂ ਕਰੀਏ	44
ਖ਼ਿਆਲ	45
ਦੀਵਾ ਬਲੇ ਉਜਾੜੀਂ	46
ਤ੍ਰੇਲੇ	47
ਦੋਹਾ	48
ਓ ਸਾਂਵਲ	49
ਜਲ ਪਰੀ ਦੇ ਨਾਂ	50
ਕਾਫ਼ੀ	51

ਚੰਦਰੀ ਰੁੱਤ ਦਾ ਗੌਣ	52
ਇਸ਼ਕ	53
ਨਜ਼ਮ	54
ਅੰਗ ਦਾ ਸੇਕ ਸਿਆਪਾ ਨਾਹੀ	55
ਵੇਲੇ ਦੀ ਵਾਰ (1)	56
ਆਪਣੇ ਮਲਬੇ ਹੇਠ	58
ਸੱਜਣ ਯਾਰ ਉਡੀਕਦਾ	59
ਲਾਰੈਂਸ ਬਾਗ 'ਚ ਇੱਕ ਸ਼ਾਮੀ	60
ਲੋਕ	61
ਵਾਰਤਾ	62
ਨਜ਼ਮ	64
ਸ਼ਲੋਕ	65
ਨਜ਼ਮ	66
ਸ਼ਲੋਕ	67
ਅੱਕ ਸਵਾਦੀ ਲੱਗੇ	68
ਉਜੜੀ ਝੋਕ ਵਸਾ	70
ਯਾਰ ਪ੍ਰਾਹੁਣੇ	72
ਹੋਣੀਏਂ ਮਨ ਮੋਹਣੀਏਂ	73
ਬਖ਼ਸ਼ੀਸ਼	76
ਸਾਵਣ ਮਾਹ ਤ੍ਰਿਹਾਏ	77
ਧਰਤੀ ਨਾਲ਼ ਵਿਆਹੀ	79
ਯਾਰਾਂ ਵਾਲੀ ਵਾਅ	80
ਬੋਲੀ	81
ਬੋਲੀ	81
ਬੋਲੀ ਪੰਧ ਕਰੋਂਦੀ ਯਾਰ	82
ਗੌਣ	84
ਗੌਣ	85
ਗੌਣ	87
ਗੌਣ	88
ਗਜ਼ਲ	90
ਟੱਪੇ	91
ਸ਼ਾਲਾ!	93
ਕਰਨੀ	94
ਜਿੰਦੜੀਏ	95

ਸ਼ਬਦਾਂ ਦਾ ਵਣਜਾਰਾ - ਅਫ਼ਜ਼ਲ ਸਾਹਿਰ

ਅਫ਼ਜ਼ਲ ਸਾਹਿਰ ਪੰਜਾਬੀ ਸ਼ਾਇਰੀ ਦਾ ਸਿਰਮੌਰ ਸ਼ਾਇਰ ਹੈ। ਉਸ ਦੀਆਂ ਨਜ਼ਮਾਂ ਤੇ ਗੀਤ ਹਕੀਕਤ ਪਸੰਦੀ ਦੀ ਧੁੱਪ-ਛਾਂ ਨਾਲ਼ ਸਜੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਨੇ। ਉਹਦੀ ਸ਼ਾਇਰੀ ਵਿਚ ਸੋਜ਼ ਤੇ ਦਰਦ ਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਲੋਕਾਈ ਦਾ ਸਾਂਝਾ ਦੁੱਖ ਹੋ ਨਿਬੜਦਾ ਹੈ। ਉਸਦੇ ਗੀਤਾਂ ਤੇ ਨਜ਼ਮਾਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਦਿਆਂ ਹੋਇਆਂ ਮੈਨੂੰ ਸ਼ਿਵ ਕੁਮਾਰ ਬਟਾਲਵੀ ਦਾ ਗੁਮਾਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਠੇਠ ਤੇ ਨਰੋਲ ਪੰਜਾਬੀ ਸ਼ਬਦਾਵਲੀ, ਪੇਂਡੂ ਮੁਹਾਵਰੇ ਤੇ ਅਖ਼ਾਨ ਉਹਦੀ ਬਾਸ਼ਾ ਦੀਆਂ ਸ਼ਿਫ਼ਤਾਂ ਨੇ। ਉਸ ਦੀਆਂ ਕਵਿਤਾਵਾਂ ਚੰਗੀ ਸ਼ਾਇਰੀ ਦੇ ਆਸ਼ਕਾਂ ਦੇ ਦਿਲਾਂ ਨੂੰ ਰੌਸ਼ਨ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ ਤੇ ਸੁਣਨ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀ ਰੂਹ ਦੀ ਭੁੱਖ ਮਿਟਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਹੋ ਕਾਰਣ ਹੈ ਕਿ ਉਹਦੇ ਗੀਤ ਚਿਰਜੀਵੀ ਹਨ।

ਦੇਸ਼ ਦੀ ਵੰਡ ਨੇ ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਸੀਨੇ ਨੂੰ ਲਹੂ ਲੁਹਾਨ ਕੀਤਾ ਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਦੋ ਹਿੱਸਿਆਂ ਵਿੱਚ ਵੰਡ ਦਿੱਤਾ। ਮੋਹਨ ਸਿੰਘ ਮਾਹਿਰ, ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘ ਦੁੱਗਲ, ਮੋਹਨ ਸਿੰਘ ਦੀਵਾਨਾ, ਅੰਮ੍ਰਿਤਾ ਪ੍ਰੀਤਮ, ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਚੰਦਰ, ਰਾਜਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਬੇਦੀ, ਉਪਿੰਦਰ ਨਾਥ ਅਸ਼ਕ ਆਦਿ ਵਰਗੇ ਹੀਰੇ ਮੌਤੀ ਲਹਿੰਦੇ ਪੰਜਾਬ ਤੋਂ ਚੜ੍ਹਦੇ ਪੰਜਾਬ ਤੇ ਦਿੱਲੀ ਤੀਕਰ ਵੰਡ ਦੇ ਸੇਕ ਨੂੰ ਹੰਢਾਉਣ ਲੱਗੇ ਤੇ ਇੰਝ ਹੀ ਮੁਨੀਰ ਨਿਆਜ਼ੀ, ਅਹਿਮਦ ਰਾਹੀ, ਸਾਹਿਰ ਲੁਧਿਆਣਵੀ, ਨਾਸਿਰ ਕਾਜ਼ਮੀ, ਸਾਅਦਤ ਹਸਨ ਮੰਟੋ ਆਦਿ ਵੀ ਆਪਣੇ ਹਿੱਸੇ ਦੀ ਵੰਡ ਦਾ ਸੇਕ ਲੈ ਕੇ ਲਹਿੰਦੇ ਪੰਜਾਬ ਵੱਲ ਚਲੇ ਗਏ ਅਤੇ ਆਪਣੀਆਂ ਰਚਨਾਵਾਂ ਵਿਚ ਇਸ ਦੁੱਖ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਭਿਵਿਅਕਤ ਕਰਦੇ ਰਹੇ।

ਅਫ਼ਜ਼ਲ ਸਾਹਿਰ ਦੇ ਮਾਂਪੇ ਵੀ ਵੰਡ ਦੇ ਛਾਂਟੇ ਖਾਂਦੇ ਹੋਏ, ਲਹਿੰਦੇ ਪੰਜਾਬ ਜਾ ਪੁੱਜੇ। ਅਫ਼ਜ਼ਲ ਸਾਹਿਰ ਦੇ ਪਿਤਾ ਦਾ ਨਾਂ ਹਾਜੀ ਖੁਸ਼ੀ ਮੁਹੰਮਦ ਮਲਿਕ ਸੀ ਜਿਹੜਾ ਜੱਬੇਵਾਲ ਪਿੰਡ ਦਾ ਵਾਸੀ ਸੀ, ਜੋ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਹੁਸ਼ਿਆਰਪੁਰ ਦੇ ਮਾਹਲਪੁਰ ਨਾਲ਼ ਜੁੜਾ ਹੈ। ਇੰਝ ਹੀ ਅਫ਼ਜ਼ਲ ਸਾਹਿਰ ਦੀ ਮਾਤਾ ਬਸ਼ੀਰਾ ਬੀਬੀ ਸ਼ਾਮਚੁਰਾਸੀ (ਹੁਸ਼ਿਆਰਪੁਰ) ਦੇ ਪਿੰਡ ਜੰਡੀ ਦੀ ਰਹਿਣ ਵਾਲੀ ਸੀ ਤੇ ਮਰਦੇ ਦਮ ਤੀਕਰ ਦੋਵੇਂ ਆਪਣੇ ਪਿੰਡਾਂ ਤੇ ਉੱਥੇ ਦੇ ਯਾਰ ਬੇਲੀਆਂ ਤੇ ਸਹੇਲੀਆਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਰਹੇ, ਸ਼ਿਲਕੁਲ ਮੁਨੀਰ ਨਿਆਜ਼ੀ ਵਾਂਗਰ, ਜਿਸ ਨੇ ਆਪਣੀ ਸ਼ਾਇਰੀ

ਵਿਚ ਹੁਸ਼ਿਆਰਪੁਰ ਤੇ ਆਪਣੇ ਪਿੰਡ ਨੂੰ ਅਕਸਰ ਯਾਦ ਕੀਤਾ। ਦੇਸ਼ ਦੀ ਵੰਡ
ਭਾਵੇਂ ਧਰਮ ਦੀ ਬੁਨਿਆਦ 'ਤੇ ਹੋਈ ਹੋਵੇਗੀ ਪਰ ਸੱਤਰ ਸਾਲ ਬੀਤਣ ਦੇ
ਬਾਵਜੂਦ ਅੱਜ ਵੀ ਦੋਹਾਂ ਪੰਜਾਬਾਂ ਦੇ ਵਸਨੀਕਾਂ ਦੀ ਸਾਂਝੀ ਪਛਾਣ ਸੂਫੀਆਂ ਤੇ
ਸੰਤਾਂ ਦਾ ਕਲਾਮ, ਲੋਕ-ਗੀਤ ਤੇ ਲੋਕ-ਸੰਗੀਤ ਅਤੇ ਸਭਿਆਚਾਰਕ ਸਾਂਝ
ਇਕੋ ਮੋਮੇ 'ਚੋਂ ਨਿਕਲ ਕੇ ਪੰਜਾਬੀਅਤ ਵਿਚ ਸਮਾਉਂਦੇ ਹਨ।

ਅਫ਼ਜ਼ਲ ਸਾਹਿਰ ਦੀ ਸ਼ਾਇਰੀ ਵਿਚ ਵੀ ਆਪਣੀ ਥਾਂ ਤੋਂ ਨਿਥਾਵੇਂ ਹੋਣ
ਦਾ ਦਰਦ ਭਰਪੂਰ ਤੇ ਪੂਰੀ ਸ਼ਿਦਤ ਨਾਲ਼ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਪੰਜਾਬੀ ਸ਼ਾਇਰੀ ਦੇ
ਤ੍ਰਿੰਝਣ ਵਿਚ ਉਹਦੇ ਚਰਖੇ ਦੀ ਕੂਕ ਨਿਵੇਕਲੀ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇ ਸੱਚ
ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਸ਼ਾਇਰੀ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਬਣਾਇਆ ਹੈ। ਖ਼ਿਆਲਾਂ ਦੀ ਡੂੰਘਾਈ ਤੇ ਉੱਚੀ
ਸੋਚ ਉਡਾਰੀ, ਕਾਵਿ ਕਲਾਤਮਿਕਤਾ ਉਸਦੀ ਸ਼ਾਇਰੀ ਦੀ ਖ਼ਾਸ ਪਛਾਣ ਹੈ।

ਅੱਜ ਦੇ ਪਾਕਿਸਤਾਨੀ ਪੰਜਾਬੀ ਸ਼ਾਇਰ ਲਿਖਣ ਵੇਲੇ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ
ਖਾਸ ਧਿਆਨ ਰੱਖਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸ਼ਾਇਰੀ ਵਿਚ ਠੇਠ ਪੰਜਾਬੀ ਸ਼ਬਦਾਂ
ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਜੋ ਟਕਸਾਲੀ ਪੰਜਾਬੀ ਵਿਚ ਲੋੜੀਂਦਾ ਸ਼ਬਦ ਨਾ ਮਿਲੇ ਤਾਂ
ਉਹ ਉਪ-ਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੀ ਚੋਣ ਕਰਨ ਅਤੇ ਅਰਬੀ ਤੇ ਫਾਰਸੀ ਦੇ
ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਘੱਟ ਤੋਂ ਘੱਟ ਵਰਤਣ। ਸਿਰਫ਼ ਉਹੋ ਸ਼ਬਦ ਵਰਤੇ ਜਾਣ ਜਿਹੜੇ
ਪੰਜਾਬੀ ਦਾ ਅੰਗ-ਸੰਗ ਬਣ ਚੁੱਕੇ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਤਾਰਿਕ ਗੁੱਜਰ ਤੇ ਅਫ਼ਜ਼ਲ
ਸਾਹਿਰ ਦੀ ਸ਼ਾਇਰੀ ਵਿਚ ਸਾਨੂੰ ਅਰਬੀ ਫਾਰਸੀ ਦਾ ਰਲਾਅ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ।
ਇਹ ਇਕ ਬੜਾ ਸ਼ਲਾਘਾਯੋਗ ਵਤੀਰਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਨਾਲ਼ ਅਫ਼ਜ਼ਲ ਸਾਹਿਰ ਦੇ
ਪੰਜਾਬੀ ਸ਼ਬਦ ਭੰਡਾਰ ਦੀ ਅਮੀਰੀ ਬਾਰੇ ਵੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਅਤੇ
ਸਾਡੇ ਪਾਸੇ ਦੇ ਸ਼ਾਇਰਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਇਸ ਗੱਲ ਵੱਲ ਖ਼ਾਸ ਧਿਆਨ ਦੇਣ ਦੀ ਲੋੜ
ਹੈ। ਮਿਸਾਲ ਵਜੋਂ ਅਫ਼ਜ਼ਲ ਸਾਹਿਰ ਦੇ ਗੀਤਾਂ/ਨਜ਼ਮਾਂ ਦੇ ਇਹ ਸ਼ਿਅਰ ਵੇਖੋ:

ਜਿੰਦੇ ਨੀ, ਇਹ ਕੀ ਲੱਛਣ ਤੇਰੇ
ਫਨੀਅਰ ਨਾਲ਼ ਯਾਰਾਨੇ ਤੇਰੇ
ਜੋਗੀ ਵੱਲ ਵੀ ਫੇਰੇ

ਜਿੰਦੇ ਨੀ, ਇਹ ਕੀ ਸਾਕ ਸਹੇੜੇ
ਇਕ ਬੁੱਕਲ ਵਿੱਚ ਰਾਂਝਣ ਮਾਹੀ
ਦੂਜੀ ਦੇ ਵਿੱਚ ਖੇੜੇ

ਰੁੱਖਾਂ ਦੇ ਪਰਛਾਵੇਂ ਕੰਬਣ

ਧਰਤੀ ਠੰਢੀ ਠਾਰ
ਸਿਖਰ ਦੁਪਹਿਰੇ ਰਾਤ ਦੇ ਪਹਿਰੇ
ਪੱਤਝੜ ਜਹੀ ਬਹਾਰ।

ਜਿੰਦੜੀਏ
ਆ ਖਿੜ ਖਿੜ ਰੋਈਏ
ਤੇ ਮਾਰ ਦੋਹੱਥੜ ਹਸੀਏ
ਇਹ ਜੀਵਨ ਨਹੀਂ ਸਾਡਾ ਜੀਵਨ
ਰੂਹ ਦੀ ਜੂਨੇ ਵਸੀਏ।

ਅਫ਼ਜ਼ਲ ਸਾਹਿਰ ਨੇ ਆਪਣੇ ਇਸ ਕਾਵਿ-ਸੰਗ੍ਰਹਿ ਦਾ ਨਾਂ ਸ਼ਾਹ ਹੁਸੈਨ ਦੀ ਮਸ਼ਹੂਰ ਕਾਫੀ “ਰਹੀਏ ਨਾਲ਼ ਸੱਜਣ ਦੇ ਰਹੀਏ” ਵਿਚੋਂ ਰੱਖਿਆ ਹੈ। ਅਫ਼ਜ਼ਲ ਦੀ ਸ਼ਾਇਰੀ ਆਮ ਲੋਕਾਈ ਨਾਲ਼ ਆਪਣਾ ਨਿੱਘਾ ਰਿਸ਼ਤਾ ਜੋੜਦੀ ਹੈ। ਕਵੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਧਰਮ ਦਾ ਝੋਲਾ ਪਾ ਕੇ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਉਹ ਆਪਣੀ ਜ਼ਾਤ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਜਿਹੇ ਮਜ਼ਹਬ ਦਾ ਨਿਰਮਾਣ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੀ ਬੁਨਿਆਦ ਇਨਸਾਨੀਅਤ ਦੀ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਰੱਖੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਸ਼ਾਇਰੀ ਜ਼ਖ਼ਮ ਨਾਲ਼ ਫੁਟਦੀ ਹੈ ਤੇ ਕਿਤੇ ਖ਼ੂਬਸੂਰਤ ਮੁਸਕਾਣ ਵਜੋਂ। ਸ਼ਾਇਰ ਉਸ ਵਿਚ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੀ ਜਾਦੂਗਰੀ ਨਾਲ਼ ਆਪਣੀ ਹੋਂਦ ਦਾ ਸਬੂਤ ਪੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਖਿੜ ਖਿੜ ਹਾਸੀ, ਦੂਰ ਉਦਾਸੀ
ਚਾਨਣ ਪੀਵੇ ਜਿੰਦ ਪਿਆਸੀ
ਲੂੰ ਲੂੰ ਠੰਡਾ ਰੇ
ਮੋਰਾ ਪੀਆ ਮੋਸੇ ਮਿਲਣ ਆਇਉ
ਸ਼ੱਕਰ ਵੰਡਾ ਰੇ

ਉਹਰਾਂ ਜਿੰਨੇ ਪੰਧ ਨੇ
ਸਾਹਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ
ਕਦੀ ਤੇ ਆ ਕੇ ਸੂਰਜਾ
ਬਲਦਾ ਸੀਨਾ ਠਾਰ
ਨਾ ਕੋਈ ਯਾਦ ਨਾ ਚੇਤਾ ਭੁੱਲੇ
ਰੱਤੇ ਮੈਨੂੰ ਰੱਤ ਨਾ ਭੁੱਲੇ

ਸੀਨੇ ਸੁੰਵ ਦੇ ਝੱਖੜ ਝੁੱਲੇ
 ਮੈਂ ਤੇ ਮੈਂ ਭੇਦ ਨਾ ਖੁੱਲ੍ਹੇ
 ਲੰਘਦੀ ਸ਼ਾਮ-ਸਵੇਰ
 ਜਿੰਦੜੀ ਘੁੰਮਣ ਘੇਰ।

ਅਫ਼ਜ਼ਲ ਸਾਹਿਰ ਦੀ ਸ਼ਾਇਰੀ ਸੰਗੀਤ 'ਚ ਗੂੰਦੀ ਹੋਈ ਹੈ... ਇਹੀ ਕਾਰਣ ਹੈ ਕਿ ਇਸਦਾ ਅਕਸਰ ਕਲਾਮ ਪਾਕਿਸਤਾਨ ਦੇ ਮਸ਼ਹੂਰ ਗਾਇਕਾਂ ਨੇ ਗਾਇਆ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਪਾਕਿਸਤਾਨ ਟੈਲੀਵਿਜ਼ਨ, ਕੋਕ ਸਟੂਡੀਓ, ਸੱਚਲ ਸਟੂਡੀਓ ਤੇ ਕਈ ਹੋਰ ਮਿਊਜ਼ਿਕ ਪ੍ਰੋਡਕਸ਼ਨ ਹਾਊਸਿਸ ਨੇ ਗਵਾਇਆ ਹੈ। ਅਫ਼ਜ਼ਲ ਸਾਹਿਰ ਆਪ ਵੀ ਇਕ ਵਧੀਆ ਐਂਕਰ ਤੇ ਪ੍ਰੋਗਰਾਮ ਪ੍ਰੇਜ਼ੇਂਟਰ ਹੈ। ਸੱਚੀ ਤੇ ਸੁੱਚੀ ਗੱਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਅਫ਼ਜ਼ਲ ਸਾਹਿਰ ਅਵਾਮੀ ਸ਼ਾਇਰ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਸ਼ਾਇਰੀ ਆਮ ਦੀ ਸ਼ਾਇਰੀ ਹੈ ਤੇ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਦਿਲਾਂ ਨੂੰ ਜੋੜਨ ਦਾ ਹੀਲਾ ਫ਼ਰੋਦੀ ਹੈ। ਪੰਜਾਬ ਦੀ ਵੰਡ ਉਸਦੇ ਇਹ ਦੋ ਸ਼ਿਅਰ ਵੇਖੋ:

“ਅਸੀਂ ਝੂਠੋ-ਝੂਠੀ ਖੇਡ ਕੇ, ਇਕ ਸੱਚ ਬਣਾਇਆ
 ਫਿਰ ਉਸਨੂੰ ਧਰਮੀ ਲਹਿਰ ਦਾ, ਇਕ ਤੜਕਾ ਲਾਇਆ

ਅਸੀਂ ਪਾਕ ਪਲੀਤੇ ਪਾਣੀਆਂ ਵਿਚ ਰਿਝਦੇ ਜਾਈਏ
 ਯਾ ਹਸੀਏ ਘੁਰੀ ਵੱਟ ਕੇ ਯਾ ਖਿਝਦੇ ਜਾਈਏ

ਅਫ਼ਜ਼ਲ ਸਾਹਿਰ ਦੀ ਇਕ ਗ਼ਜ਼ਲ ਵਿਚ ਭਾਸ਼ਾ ਤੇ ਸੋਚ ਉਡਾਰੀ ਦਾ ਸਵਾਦ ਮਾਣੋ:

ਮੈਨੂੰ 'ਕੱਲਾ ਹੋਣ ਦੇ ਔਲ੍ਹਾ ਈ ਔਲ੍ਹਾ ਹੋਣ ਦੇ
 ਸਿਰ ਪੈਰਾਂ ਤੋਂ ਵਾਰ ਦੇ ਦਿਲ ਨੂੰ ਝੱਲਾ ਹੋਣ ਦੇ

ਰਾਮ ਗੁਰੂ ਰੱਬ 'ਕੱਠਿਆਂ ਖੈਰੀ ਸੱਲ੍ਹਾ ਹੋਣ ਦੇ
 ਅੰਦਰ ਸੱਚ ਸੰਭਾਲ ਜੀ ਬਾਹਰ ਨਿਗੱਲਾ ਹੋਣ ਦੇ

ਮਸਤੀ ਵੰਡ ਧਮਾਲ ਦੀ ਰੂਪ ਸਵੱਲਾ ਹੋਣ ਦੇ
 ਸੁਖਣ ਸਲਾਮਤ ਰਹਿਣ ਦੇ ਖਾਲੀ ਪੱਲਾ ਹੋਣ ਦੇ

ਅਫ਼ਜ਼ਲ ਸਾਹਿਰ ਕੋਲ ਸੱਚੀ ਤੇ ਸੁੱਚੀ ਸ਼ਾਇਰੀ ਦਾ ਇਕ ਭੰਡਾਰ

ਪਸਰਿਆ ਪਿਆ ਹੈ। ਮੈਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਉਸਦਾ ਸਾਰਾ ਕਲਾਮ ਪੰਜਾਬੀਆਂ ਦੀ ਰੂਹ ਦੀ ਖੁਰਾਕ ਬਣਨ ਲਈ ਛੇਤੀ ਤੋਂ ਛੇਤੀ ਸਾਡੇ ਪਾਸੇ ਗੁਰਮੁਖੀ ਅੱਖਰਾਂ ਵਿੱਚ ਛੱਪੇ। ਮੈਂ ਅਫ਼ਜ਼ਲ ਸਾਹਿਰ ਦੇ ਇਸ ਪਹਿਲੇ ਪਰਾਗੇ “ਨਾਲ਼ ਸੱਜਣ ਦੇ ਰਹੀਏ” ਦਾ ਸਵਾਗਤ ਕਰਦਾ ਹਾਂ।

— ਖ਼ਾਲਿਦ ਹੁਸੈਨ

ਉੱਝ ਰੱਬ ਦੀਆਂ ਰੱਬ ਜਾਣੇ
ਜਿੰਦ ਓਹਦੇ ਨਾਂ ਲਾਵਾਂ
ਜਿਹੜਾ ਰੱਬ ਦਾ ਸਬੱਬ ਜਾਣੇ

ਸੱਜਣ

ਉਹ ਈ ਸਾਡਾ ਸੱਜਣ,
ਜਿਹੜਾ ਆਪੋ ਵਿੱਚ ਸਾਹ ਵੰਡੇ
ਜਿਸ ਨੂੰ ਮਿਲਿਆਂ, ਮੱਲ੍ਹਮਾਂ ਜਾਪਣ,
ਰੂਹ ਵਿੱਚ ਖੁੱਭੇ ਕੰਡੇ
ਜੀਵਨ ਦੀ ਸਹੁੰ ਮੁੱਕ ਜਾਂਦਾ ਏ,
ਜਨਮ ਜਨਮ ਦਾ ਰੋਣਾ
ਸਾਡੇ ਲਈ. ਇੱਕ ਰੱਬ ਵਰਗਾ ਏ
ਇਕ ਸੱਜਣ ਦਾ ਹੋਣਾ

•

ਜਿੰਦੇ ਨੀ

ਜਿੰਦੇ ਨੀ! ਤੂੰ ਕੀਕਣ ਜੰਮੀ
ਪੈਰ ਪੈਰ 'ਤੇ ਨਿਤ ਬਖੇੜੇ
ਜੀਵਨ ਦੀ ਰਾਹ ਲੰਮੀ
ਜਿੰਦੇ ਨੀ! ਤੂੰ ਕੀਕਣ ਜੰਮੀ

ਜਿੰਦੇ ਨੀ! ਕੀ ਲੱਛਣ ਤੇਰੇ
ਫਨੀਅਰ ਨਾਲ ਯਰਾਨੇ ਵੀ ਨੇ
ਜੋਗੀ ਵੱਲ ਵੀ ਫੇਰੇ
ਜਿੰਦੇ ਨੀ! ਕੀ ਲੱਛਣ ਤੇਰੇ

ਜਿੰਦੇ ਨੀ! ਕੀ ਸਾਕ ਸਹੇੜੇ
ਇੱਕ ਬੁੱਕਲ ਵਿੱਚ ਰਾਝਣ ਮਾਹੀ
ਦੂਜੀ ਦੇ ਵਿੱਚ ਖੇੜੇ
ਜਿੰਦੇ ਨੀ! ਕੀ ਸਾਕ ਸਹੇੜੇ

ਜਿੰਦੇ ਨੀ! ਕੀ ਕਾਰੇ ਕੀਤੇ!
ਆਪੇ ਆਸ ਦੇ ਚੋਲੇ ਪਾੜੇ
ਆਪੇ ਬਹਿ ਕੇ ਸੀਤੇ!
ਜਿੰਦੇ ਨੀ! ਕੀ ਕਾਰੇ ਕੀਤੇ!

ਜਿੰਦੇ ਨੀ! ਤੱਕ ਚੇਤ ਵਸਾਖਾਂ
ਤੂੰ ਫਿਰਦੀ ਐਂ ਮੈਲ ਕੁਚੈਲੀ
ਦੱਸ! ਤੈਨੂੰ ਕੀ ਆਖਾਂ
ਜਿੰਦੇ ਨੀ! ਤੱਕ ਚੇਤ ਵਸਾਖਾਂ

ਜਿੰਦੇ ਨੀ! ਤੈਨੂੰ ਕਿਹੜਾ ਦੱਸੇ
ਲੂੰ ਲੂੰ ਤੇਰਾ ਐਥਾਂ ਭਰਿਆ
ਮੌਤ ਵਟੋਂਦੀ ਰੱਸੇ
ਜਿੰਦੇ ਨੀ! ਤੈਨੂੰ ਕਿਹੜਾ ਦੱਸੇ

ਜਿੰਦੇ ਨੀ! ਤੇਰੇ ਸਾਹ ਨਕਾਰੇ
ਮੋਏ ਮੂੰਹ ਨਾਲ਼ ਆ ਬੈਠੀ ਏਂ
ਜੀਵਨ ਦੇ ਦਰਬਾਰੇ
ਜਿੰਦੇ ਨੀ! ਤੇਰੇ ਸਾਹ ਨਕਾਰੇ

ਜਿੰਦੇ ਨੀ! ਕੀ ਅੱਤਾਂ ਚਾਈਆਂ
ਹੱਸ ਖੇਡਣ ਦੀ ਵਿਹਲ ਨਾ ਤੈਨੂੰ
ਕਰਦੀ ਫਿਰੋਂ ਲੜਾਈਆਂ
ਜਿੰਦੇ ਨੀ! ਕੀ ਅੱਤਾਂ ਚਾਈਆਂ

ਜਿੰਦੇ ਨੀ! ਕੀ ਵੇਲੇ ਆਏ
ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦੀ ਜਾਨ ਦੇ ਵੈਰੀ
ਇੱਕੋ ਮਾਂ ਦੇ ਜਾਏ
ਜਿੰਦੇ ਨੀ! ਕੀ ਵੇਲੇ ਆਏ

ਜਿੰਦੇ ਨੀ! ਤੇਰੇ ਜੀਵਨ ਮਾਪੇ
ਆਪੇ ਹੱਥੀਂ ਡੋਲੀ ਚਾੜ੍ਹਨ
ਆਪੇ ਕਰਨ ਸਿਆਪੇ
ਜਿੰਦੇ ਨੀ! ਤੇਰੇ ਜੀਵਨ ਮਾਪੇ

ਜਿੰਦੇ ਨੀ ! ਕਿਸ ਟੂਣੇ ਕੀਤੇ
ਦਿਲ ਦਰਿਆ ਤੇ ਨੈਣ ਸਮੁੰਦਰ
ਭਰ ਗਏ ਚੁੱਪ ਚੁਪੀਤੇ
ਜਿੰਦੇ ਨੀ ! ਕਿਸ ਟੂਣੇ ਕੀਤੇ

ਜਿੰਦੇ ਨੀ ! ਕੀ ਖੇਡਾਂ ਹੋਈਆਂ
ਪਿਓ ਪੁੱਤਰਾਂ ਦੇ ਪੈਰੀਂ ਪੈ ਕੇ
ਮਾਵਾਂ ਧੀਆਂ ਰੋਈਆਂ
ਜਿੰਦੇ ਨੀ ! ਕੀ ਖੇਡਾਂ ਹੋਈਆਂ

ਜਿੰਦੇ ਨੀ ! ਕੀ ਕਾਜ ਕਮਾਏ
ਜਿੰਨੇ ਵੀ ਤੂੰ ਸੰਗ ਸਹੇੜੇ
ਰੂਹ ਦੇ ਮੇਚ ਨਾ ਆਏ
ਜਿੰਦੇ ਨੀ ! ਕੀ ਕਾਜ ਕਮਾਏ

ਜਿੰਦੇ ਨੀ ! ਕੀ ਹੋਣੀਆਂ ਹੋਈਆਂ
ਇਸ਼ਕੇ ਦੇ ਘਰ ਰਹਿ ਕੇ ਅੱਖੀਆਂ
ਨਾ ਹੱਸੀਆਂ ਨਾ ਰੋਈਆਂ
ਜਿੰਦੇ ਨੀ ! ਕੀ ਹੋਣੀਆਂ ਹੋਈਆਂ

ਜਿੰਦੇ ਨੀ ! ਤੇਰੇ ਸਾਹ ਕਚਾਵੇ
ਰੋਜ਼ ਦਿਹਾੜੇ ਮਰਨਾ ਪੈਂਦਾ
ਫਿਰ ਵੀ ਮੌਤ ਨਾ ਆਵੇ
ਜਿੰਦੇ ਨੀ ! ਤੇਰੇ ਸਾਹ ਕਚਾਵੇ

•

ਸੁਫਨੇ ਰਹਿ ਗਏ ਕੋਰੇ (ਜਮੀਲ ਪਾਲ ਦੀ ਵੇਲ)

ਸੁਫਨੇ ਰਹਿ ਗਏ ਕੋਰੇ
ਸੱਜਣ !
ਸਾਡੇ ਸੁਫਨੇ ਰਹਿ ਗਏ ਕੋਰੇ
ਅੱਖੀਆਂ ਅੰਦਰ ਪਾੜ ਪਏ,
ਜਿਉਂ ਕੰਧਾਂ ਵਿੱਚ ਮਘੋਰੇ

ਜੱਗ ਕੂੜ ਪਸਾਰਾ ਕਹਿਰ ਦਾ
ਸਾਨੂੰ ਚਸਕਾ ਲੱਗਾ ਜ਼ਹਿਰ ਦਾ
ਦਿਲ ਪਾਰਾ ਕਿਤੇ ਨਾ ਠਹਿਰਦਾ
ਸਾਨੂੰ ਧੁੜਕੂ ਅੱਠੇ ਪਹਿਰ ਦਾ
ਇੱਕ ਪਾਸਾ ਮਰਿਆ ਸ਼ਹਿਰ ਦਾ
ਵਿਚ ਭੁੱਖਾ ਫਨੀਅਰ ਲਹਿਰਦਾ

ਮਾਵਾਂ ਨੇ ਖੀਸੇ ਫੋਲ ਕੇ
ਪੁੱਤ ਸਫਰਾਂ 'ਤੇ ਟੋਰੇ
ਸਾਡੇ ਸੁਫਨੇ ਰਹਿ ਗਏ ਕੋਰੇ

ਅਸੀਂ ਸਈਆਂ ਨੈਣਾਂ ਵਾਲੀਆਂ
ਸਾਨੂੰ ਜੋਇਆ ਅੰਨ੍ਹੇ ਹਾਲੀਆਂ
ਮਨ ਖੋਭੇ ਸੱਧਰਾਂ ਗਾਲੀਆਂ
ਸਾਡਾ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਕੁਠਾਲੀਆਂ
ਖਸਮਾਂ ਦੀਆਂ ਅੱਗਾਂ ਬਾਲੀਆਂ
ਦਿਲ ਗੁੰਨੇ ਵਿਚ ਕੁਠਾਲੀਆਂ

ਇਸ ਔਤਰ ਜਾਣੇ ਸਮੇਂ ਨੇ
ਸਾਹ ਬਰਫ਼ਾਂ ਵਾਂਗੂੰ ਖੋਰੇ
ਸਾਡੇ ਸੁਫ਼ਨੇ ਰਹਿ ਗਏ ਕੋਰੇ!

•

ਉਡੀਕ

ਕਦੀ ਆ ਮਿਲ ਫੇਰ ਹਯਾਤੀਏ !
ਕਦੀ ਲੰਘ ਆ ਨੈਣ ਝਨਾਂ
ਅਸੀਂ ਮਿਹਣੇ ਮਾਰੇ ਮੌਤ ਨੂੰ
ਲੈ ਲੈ ਕੇ ਤੇਰਾ ਨਾਂ

•

ਪਾਕਿਸਤਾਨ

ਸੂਰਜ ਸੱਜਣ ਰਾਤ ਦਾ
ਕੋਈ ਕਾਲਾ ਚੰਨ ਕੀ ਤੱਕੇ
ਸਾਹ ਭੋਰੇ ਭੋਗਣ ਉਮਰ ਦੇ
ਅੱਖ ਸੁਫ਼ਨੇ ਵੇਖ ਨਾ ਸਕੇ

•

ਇਸ ਜੀਵਨ ਤੋਂ ਰੱਜੇ

ਇਸ ਜੀਵਨ ਤੋਂ ਰੱਜੇ

ਸਾਈਂ!

ਅਸੀਂ ਇਸ ਜੀਵਨ ਤੋਂ ਰੱਜੇ

ਖੌਰੇ ਕਿਹੜੀ ਆਸ 'ਤੇ ਰਹਿ ਗਏ

ਸਾਹ ਦੀ ਡੋਰੀ ਬੱਝੇ

ਸਾਈਂ!

ਅਸੀਂ ਇਸ ਜੀਵਨ ਤੋਂ ਰੱਜੇ

ਰੋਜ਼ ਦਿਹਾੜੇ, ਜੀਣਾ ਮਰਨਾ,

ਸਾਡੇ ਲੇਖੀਂ ਲਿਖਿਆ

ਵੇਲਾ ਕਿਹੜੀ ਟੋਰ ਟੁਰੀਦੈ,

ਇਹ ਨਾ ਸਾਨੂੰ ਦਿਖਿਆ

ਸਾਦ ਮੁਰਾਦੇ ਜੀਅ ਅਖਵਾਏ

ਬੇ ਲੱਜੇ, ਬੇ ਚੱਜੇ

ਸਾਈਂ!

ਅਸੀਂ ਇਸ ਜੀਵਨ ਤੋਂ ਰੱਜੇ

ਸਾਡੇ ਵਿਹੜੇ ਹਾਸੇ ਆਵਣ,

ਸ਼ਕਲ ਬਣਾ ਕੇ ਰੋਣੀਂ

ਸਾਹ ਸਾਹ ਦੇ ਨਾਲ਼ ਝੱਲੀ ਜਾਈਏ

ਨਿੱਤ ਹੋਣੀ ਤੇ ਹੋਣੀ!

ਮਹਿੰਗ ਸਮੇਂ ਦੇ ਮਾਰੂ ਥਲ 'ਚ

ਧੂੜ ਉਡਾਂਦੇ ਭੱਜੇ

ਸਾਈਂ!

ਅਸੀਂ ਇਸ ਜੀਵਨ ਤੋਂ ਰੱਜੇ

ਵੇਲੇ ਦੀ ਪਈ ਡੈਣ ਖਿਡਾਵੇ
ਚੁੱਕ ਅਸਾਨੂੰ ਕੁੱਛੇ
ਕਿਹੜਾ ਸਾਡਾ ਵਾਲੀ ਵਾਰਿਸ
ਕੌਣ ਅਸਾਨੂੰ ਪੁੱਛੇ
ਜਿਹੜੇ ਜਾਤੋਂ ਹੋਣ ਕੁਜਾਤੇ
ਉਹ ਸਿਰ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਗੱਜੇ
ਸਾਈਂ !
ਅਸੀਂ ਇਸ ਜੀਵਨ ਤੋਂ ਰੱਜੇ

•

ਜਲ ਪਰੀ

ਤੇਰਾ ਰੂਪ ਸਰੂਪ ਨੀ, ਚੇਤਰ ਦੇ ਗਲ ਹਾਰ
ਬੋਲ ਤੇਰੇ ਮਲਹਾਰੀਏ, ਸੁਖਨਾਂ ਦੀ ਮਹਿਕਾਰ

ਤੇਰੇ ਨੈਣ ਸੁਹਾਵੀਏ, ਆਬ ਹਯਾਤੀ ਹਾਰ
ਲੱਗੀ ਡੀਕ ਉਡੀਕ ਦੀ, ਮੇਰੇ ਨੈਣ ਦੁਵਾਰ

ਲੋਹਿਆ ਮਘਦੇ ਪ੍ਰੇਮ ਦਾ, ਚੰਡੇ ਹਿਜਰ ਲੁਹਾਰ
ਇੱਕ ਕੰਡਿਆਲੀ ਵਾੜ ਹੈ, ਦੋ ਸਾਹਾਂ ਵਿਚਕਾਰ

ਤੇਰੇ ਬਿਨਾ ਹਯਾਤੀਏ, ਕੱਖੋਂ ਹੌਲਾ ਭਾਰ
ਤੇ ਬਿਨ ਆਪਣੇ ਬਾਝ ਹੀ, ਜੀਵਨ ਰਿਹਾਂ ਗੁਜ਼ਾਰ

•

ਉੱਚਿਆਂ ਟਿੱਬਿਆਂ 'ਤੇ... ..

(1)

ਉੱਚਿਆਂ ਟਿੱਬਿਆਂ 'ਤੇ ਮੈਂ ਬੈਠਾ
ਮੁਠੀਉਂ ਧੂੜ ਉਡਾਵਾਂ
ਮੁਠੀਉਂ ਕਿਰ ਕੇ ਮੈਂ ਵੀ ਕਿਧਰੇ
ਦੂਰ ਕਿਤੇ ਉਡ ਜਾਵਾਂ
ਕਿਸੇ ਬਸੰਤੀ ਫੁੱਲ ਦੀ ਚਾਦਰ
'ਤੇ ਜਾ ਕੇ ਸੌਂ ਜਾਵਾਂ
ਹਰੇ ਕਚੂਰ ਪੱਤਰ ਦੇ ਤੁਪਕੇ
ਨੈਣਾਂ ਵਿੱਚ ਡਿਗਾਵਾਂ
ਉਮਰਾਂ ਦੀ ਮੈਂ ਪਿਆਸ ਮਿਟਾਵਾਂ
ਤੇ ਹਰਿਆਂ ਹੋ ਜਾਵਾਂ
ਉੱਚਿਆਂ ਟਿੱਬਿਆਂ 'ਤੇ... ..

(2)

ਉੱਚਿਆਂ ਟਿੱਬਿਆਂ 'ਤੇ ਮੈਂ ਬੈਠਾ
ਮੁਠੀਉਂ ਧੂੜ ਉਡਾਵਾਂ
ਮੁਠੀਉਂ ਕਿਰ ਕੇ ਮੈਂ ਵੀ ਕਿਧਰੇ
ਦੂਰ ਕਿਤੇ ਉਡ ਜਾਵਾਂ
ਉਡ ਕਿਸੇ ਆਸ਼ਿਕ ਦੀ ਕਬਰੇ
ਮੈਂ ਜਾ ਕੇ ਬਹਿ ਜਾਵਾਂ
ਫਿੱਕੀ ਮਹਿੰਦੀ ਵਾਲੇ ਹੱਥ ਦੇ,
ਪਾਏ ਚੌਲ ਮੈਂ ਖਾਵਾਂ
ਟੁੱਟੀ ਚੁੰਝ ਨਾਲ ਕੱਢ ਦੋ ਕਬਰਾਂ
ਦੋਹਾਂ ਵਿੱਚ ਸੌਂ ਜਾਵਾਂ
ਉੱਚਿਆਂ ਟਿੱਬਿਆਂ 'ਤੇ... ..

(3)

ਉੱਚਿਆਂ ਟਿੱਬਿਆਂ 'ਤੇ ਮੈਂ ਬੈਠਾ
ਮੁਠੀਉਂ ਧੂੜ ਉਡਾਵਾਂ
ਮੁਠੀਉਂ ਕਿਰ ਕੇ ਮੈਂ ਵੀ ਕਿਧਰੇ
ਦੂਰ ਕਿਤੇ ਉਡ ਜਾਵਾਂ
ਕਿਸੇ ਜੋਗੀ ਦੇ ਮੋਢੀਂ ਬਹਿ ਕੇ
ਪਰਦੇਸਾਂ ਵੱਲ ਜਾਵਾਂ
ਉਸ ਜੋਗੀ ਦੇ ਤਿਲਕ ਦੀ ਸੁਰਖੀ
ਨੀਲੇ ਹੋਠੀਂ ਲਾਵਾਂ
ਉਸ ਸੁਰਖੀ ਨਾਲ਼ ਸੂਰਜ ਬਾਲਾਂ
ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਰੁਸ਼ਨਾਵਾਂ
ਉੱਚਿਆਂ ਟਿੱਬਿਆਂ 'ਤੇ...

ਵਾਹ ਜੀ ਵਾਹ ਕੀ ਬਣੀਆਂ (ਕਾਫ਼ੀ)

(ਮੁਸ਼ਤਾਕ ਸੂਫ਼ੀ ਦੀ ਵੇਲ)

ਵਾਹ ਜੀ ਵਾਹ ਕੀ ਬਣੀਆਂ
ਮਨ ਰੋਹੀ ਤੇ ਚਿਣਗਾਂ ਵੱਸੀਆਂ
ਲੋਕ ਸਮਝਦਾ ਕਣੀਆਂ
ਵਾਹ ਜੀ ਵਾਹ ਕੀ ਬਣੀਆਂ

ਨਰ ਵਾਦੀ ਦੇ ਮਾਰੂ ਹੜ੍ਹ ਵਿਚ
ਰੁੜ੍ਹ ਪੁੜ੍ਹ ਗਈਆਂ ਜਣੀਆਂ
ਵਾਹ ਜੀ ਵਾਹ ਕੀ ਬਣੀਆਂ

ਥੱਪ ਥੱਪ ਕਰਦੇ ਬੂਟਾਂ ਹੇਠਾਂ
ਚੀਕ ਪਈਆਂ ਛਣ ਛਣੀਆਂ
ਵਾਹ ਜੀ ਵਾਹ ਕੀ ਬਣੀਆਂ

ਪਾਲੋ ਪਾਲ ਸਫ਼ੈਦੇ ਉੱਗਣ
ਮੁੱਕੀਆਂ ਛਾਵਾਂ ਘਣੀਆਂ
ਵਾਹ ਜੀ ਵਾਹ ਕੀ ਬਣੀਆਂ

ਵਸਲ ਵਸਾਲਾਂ ਮੌਤ ਸਹੇੜੀ
ਹਿਜਰ ਤਣਾਵਾਂ ਤਣੀਆਂ
ਵਾਹ ਜੀ ਵਾਹ ਕੀ ਬਣੀਆਂ

•

ਖ਼ਿਆਲ

ਮੈਂ ਤੈਂ ਦੇ ਪਰਛਾਵੇਂ ਹੇਠਾਂ
ਅੰਦਰੋਂ ਕੂੜ ਸੁਆਹ ਦੀ ਰਾਖੀ
ਬਾਹਰੋਂ ਸਾਡੀ ਨਿੱਤ ਵਿਸਾਖੀ

•

ਪੀੜਾਂ ਵਿਕਣੇ ਆਈਆਂ

ਪੀੜਾਂ ਵਿਕਣੇ ਆਈਆਂ
ਸੱਜਣ ਜੀ ! ਪੀੜਾਂ ਵਿਕਣੇ ਆਈਆਂ
ਕਿਸੇ ਨਾ ਹੱਸ ਕਰਾਈ ਬੋਹਣੀ
ਕਿਸੇ ਨਾ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆਂ

ਉਮਰੋਂ ਲੰਮੇ ਆਸ ਦੇ ਪੈਂਡੇ
ਅਸੀਂ ਵਿਚੋਂ ਦੀ ਹੋਏ
ਪੱਥਾਂ ਹੇਠਾਂ ਚੀਕਣ ਸਾਹਵਾਂ
ਸੁਫਨੇ ਵੀ ਅੱਧ ਮੋਏ

ਜੁੱਸੇ ਅੱਤ ਪਰੈਣਾਂ ਵੱਜੀਆਂ
ਕਿਸੇ ਨਾ ਮੱਲ੍ਹਮਾਂ ਲਾਈਆਂ
ਸੱਜਣ ਜੀ ! ਪੀੜਾਂ ਵਿਕਣੇ ਆਈਆਂ

ਨਿੱਜ ਸਮੇਂ ਨੇ ਹਰ ਮ੍ਰਾਤੜ ਦੀ
ਬੁਲ੍ਹੜੀ ਅੱਖੜੀ ਸੀਤੀ
ਉਹਦੀ ਪੀੜ ਵੰਡਾਵਣ ਦੀ ਥਾਂ
ਹੋਰ ਵਧੇਰੀ ਕੀਤੀ

ਉਹ ਵੀ ਮਗਰੋਂ ਲਾਹ ਕੇ ਟੁਰ ਗਏ
ਜਿਹਨਾਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਸਾਈਆਂ
ਸੱਜਣ ਜੀ ! ਪੀੜਾਂ ਵਿਕਣੇ ਆਈਆਂ

ਸਾਵੀਆਂ ਹੁੱਤਾਂ ਵਰਗੇ ਸੁਫਨੇ
ਚੀਕਾਂ ਦੇ ਵਿੱਚ ਗੁੰਨੇ
ਸ਼ਹਿਰ ਨੇ ਜੀਕਣ ਪੱਕੀਆਂ ਥਾਵਾਂ
ਪਿੰਡਾਂ ਦੇ ਪਿੰਡ ਸੁੰਨੇ

ਲਾਸ਼ਾਂ ਤੇ ਦਫ਼ਨਾਉਂਦੇ ਸੁਣਿਆਂ
ਰੂਹਾਂ ਕਿਸ ਦਫ਼ਨਾਈਆਂ!
ਸੱਜਣ ਜੀ! ਪੀੜਾਂ ਵਿਕਣੇ ਆਈਆਂ

•

ਮੈਂ ਜਾਣੂੰ ਅਨਜਾਣ (ਕਾਫੀ)

(ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੀ ਵੇਲ)

ਮੈਂ ਜਾਣੂੰ ਅਨਜਾਣ ਵੇ ਲੋਕਾ

ਮੈਂ ਜਾਣੂੰ ਅਨਜਾਣ

ਧਰਤ ਘੜੋਲੀ ਸਿਰ 'ਤੇ ਕਾਇਮ

ਪੈਰਾਂ ਹੇਠ ਅਸਮਾਨ

ਵੇ ਲੋਕਾ! ਮੈਂ ਜਾਣੂੰ ਅਨਜਾਣ

ਸਾਰੇ ਦੇਹਾਂ ਦੀ ਕਾਰ ਉਸਾਰੀ

ਰਾਤੀਂ ਕੀਤਮ ਢਾਨ

ਵੇ ਲੋਕਾ! ਮੈਂ ਜਾਣੂੰ ਅਨਜਾਣ

ਮਨਸ, ਪੱਖੀ, ਰੁੱਖ, ਢੋਰ ਸੱਭੋ ਈ

ਜੂਨੋ ਜੂਨ ਸਮਾਨ

ਵੇ ਲੋਕਾ! ਮੈਂ ਜਾਣੂੰ ਅਨਜਾਣ

ਆਪਣੀ ਆਪ ਸਿਹਾਣ ਬਿਨਾ ਹੈ

ਕੂੜੋ ਕੂੜ ਗਿਆਨ

ਵੇ ਲੋਕਾ! ਮੈਂ ਜਾਣੂੰ ਅਨਜਾਣ

ਕੁਲ ਖੁਦਾਈ, ਜੋ, ਹੈ “ਉਹ” ਹੈ

ਮੇਰੀ ਜਿੰਦ ਨਿਸ਼ਾਨ

ਵੇ ਲੋਕਾ! ਮੈਂ ਜਾਣੂੰ ਅਨਜਾਣ

ਮੇਰੇ ਸਾਹ ਦੇ ਸ਼ੌਹ ਦਰਿਆਈਂ
ਮੌਤ ਕਰੇ ਇਸ਼ਨਾਨ
ਵੇ ਲੋਕਾ! ਮੈਂ ਜਾਣੂੰ ਅਨਜਾਣ

ਨਾ ਅੱਲ੍ਹਾ, ਨਾ ਰਾਮ ਕਹਾਣੀ
ਕੁਦਰਤ ਵਿੱਚ ਧਿਆਨ
ਵੇ ਲੋਕਾ! ਮੈਂ ਜਾਣੂੰ ਅਨਜਾਣ

•

ਚੇਤਰ ਰੰਗ ਨਰੋਏ

(ਨਜ਼ਮ ਹੁਸੈਨ ਸਈਅਦ ਦੀ ਵੇਲ)

ਚੇਤਰ ਰੰਗ ਨਰੋਏ... ਵੇ ਲੋਕਾ!
ਚੇਤਰ ਰੰਗ ਨਰੋਏ
ਭੋਇੰ 'ਤੇ ਨਵੀਂ ਹਯਾਤੀ ਖਿੜ ਪਈ
ਅਸੀਂ ਮੋਏ ਦੇ ਮੋਏ
ਚੇਤਰ ਰੰਗ ਨਰੋਏ... ਵੇ ਲੋਕਾ!
ਚੇਤਰ ਰੰਗ ਨਰੋਏ

ਛੁੱਲਾਂ ਤੋਂ ਨਾ ਅੱਖ ਚੁੱਕੀਵੇ
ਚੇਤ ਮਿਲਾਪੀ ਰੁੱਤੇ
ਬਾਹਰ ਸੁਲੱਖਣਾ ਦਿਨ ਚੜ੍ਹ ਆਇਆ
ਅਸੀਂ ਆਂ ਸੁੱਤਮ ਸੁੱਤੇ
ਪੁੱਠੇ ਵੇਖ ਵਤੀਰੇ ਸਾਡੇ
ਹਾਸੇ ਪਿੱਟ ਖਲੋਏ
ਚੇਤਰ ਰੰਗ ਨਰੋਏ... ਵੇ ਲੋਕਾ!
ਚੇਤਰ ਰੰਗ ਨਰੋਏ

ਲੱਗੇ ਬੂਰ ਤੇ ਛੁੱਟੀਆਂ ਲਗਰਾਂ
ਰੁੱਖਾਂ ਰੰਗ ਵਟਾਏ
ਅਸੀਂ ਨਾ ਆਪਣੇ ਜੁੱਸਿਆਂ ਉੱਤੋਂ
ਹੰਢੇ ਵਰਤੇ ਲਾਹੇ
ਖੂਹ 'ਤੇ ਖੜ੍ਹ ਕੇ ਵੀ ਨਾ ਭਰਿਆ
ਭਾਂਡਾ ਲੋਏ ਲੋਏ
ਚੇਤਰ ਰੰਗ ਨਰੋਏ... ਵੇ ਲੋਕਾ
ਚੇਤਰ ਰੰਗ ਨਰੋਏ

ਜੋ ਨਾ ਚੇਤਰ ਰੁੱਤੇ ਖਿੜਿਆ
ਉਸ ਕੀ ਸਾਉਣ ਹੰਢਾਉਣਾ
ਜਿਸ ਨਾ ਰੰਗ ਪਛਾਣੇ ਉਸ ਦਾ
ਕੀ ਲਾਹੁਣਾ, ਕੀ ਪਾਉਣਾ
ਸੂਹਾ, ਨੀਲ, ਬਸੰਤੀ, ਸਾਵਾ
ਮਾਣੇ ਕੋਏ ਕੋਏ
ਚੇਤਰ ਰੰਗ ਨਰੋਏ... ਵੇ ਲੋਕਾ!
ਚੇਤਰ ਰੰਗ ਨਰੋਏ

ਕੱਦ ਸਿੱਪੀਆਂ ਦੇ ਮੂੰਹੀਂ ਡਿੱਗਣਾ
ਇਹ ਨਾ ਪੁੱਛੀਂ ਅੜਿਆ
ਉਸ ਦਿਨ ਤੈਨੂੰ ਚਾਨਣ ਹੋਣੈ
ਜਿਸ ਦਿਨ ਚਾਨਣ ਲੜਿਆ
ਜੋ ਵੀ ਆਪਣੀ ਹੋਂਦ ਸਿਹਾਣੈ
ਰੰਗ ਹੰਢਾਵੇ ਸੋਏ
ਚੇਤਰ ਰੰਗ ਨਰੋਏ... ਵੇ ਲੋਕਾ!
ਚੇਤਰ ਰੰਗ ਨਰੋਏ

•

ਰਚੀ ਏ ਖੇਡ ਅਵੱਲੀ ਜਿਹੀ (ਕਾਫ਼ੀ)

(ਸ਼ਬਾਨਾ ਆਰਜ਼ੂ ਦੀ ਵੋਲ)

ਰਚੀ ਏ ਖੇਡ ਅਵੱਲੀ ਜਿਹੀ
ਅੱਖੀਆਂ ਲਾਵਣ ਨੂੰ ਪਈ ਤਰਸੇ
ਜਿੰਦੜੀ ਝੱਲੀ ਜਿਹੀ
ਰਚੀ ਏ ਖੇਡ ਅਵੱਲੀ ਜਿਹੀ

ਕਿਹੜੀ ਸ਼ੈਅ ਦੀ ਜੋਤ ਬਲੀ ਏ
ਧੁਰ ਅੰਦਰੂਨੇ ਤਾਈਂ
ਕਿਹੜੀ ਸ਼ੈਅ ਜੋ ਲਈ ਫਿਰਦੀ ਏ
ਥਾਂ ਥਾਂ ਚਾਈਂ ਚਾਈਂ

ਆਪੇ ਆਪਣੀ ਸਿਰਜਣ ਹਾਰੀ
ਕੱਲਮ 'ਕੱਲੀ ਜਿਹੀ
ਰਚੀ ਏ ਖੇਡ ਅਵੱਲੀ ਜਿਹੀ

ਖੇਡ ਅਜਾਇਬ ਰੰਗਾਂ ਵਾਲੀ
ਅਨਹੋਣੀ ਵਿੱਚ ਹੋਣੀ
ਤਨ ਮਨ ਸਾਰ ਉਸਾਰਨ ਕੀਤੇ
ਜੱਤ ਸੱਤ ਮਿੱਟੀ ਗੋਣੀ
ਨਫ਼ੀਆਂ ਤੇ ਅਸਬਾਤਾਂ ਵਾਲੀ
ਕਾਈ ਰੰਗ ਰੱਲੀ ਜਿਹੀ
ਰਚੀ ਏ ਖੇਡ ਅਵੱਲੀ ਜਿਹੀ

•

ਨੀ ਅਲਬੇਲੀਏ

(ਜਸਪ੍ਰੀਤ ਮੰਡੇਰ ਦੇ ਨਾਂ)

ਕਿਹੜੇ ਦੇਸ਼ੋਂ ਆਈ ਏਂ... ਨੀ ਅਲਬੇਲੀਏ!
ਲੂੰ ਲੂੰ ਆਣ ਸਮਾਈ ਏਂ... ਨੀ ਅਲਬੇਲੀਏ!
ਤੂੰ ਕਿਹੜੇ ਦੇਸ਼ੋਂ ਆਈ ਏਂ

ਕੁਦਰਤ ਵਾਂਗੂੰ ਭੇਤ ਪਟਾਰੀ
ਇਸ਼ਕੇ ਵਾਂਗ ਸੁਦਾਈ ਏਂ
ਨੀ ਅਲਬੇਲੀਏ...
ਤੂੰ ਕਿਹੜੇ ਦੇਸ਼ੋਂ ਆਈ ਏਂ

ਸਹਿਜ ਸਭਾਉਂ ਰਾਬਿਆ ਬਸਰੀ
ਸੱਸੀ ਦੀ ਦੁਹਰਾਈ ਏਂ
ਨੀ ਅਲਬੇਲੀਏ...
ਤੂੰ ਕਿਹੜੇ ਦੇਸ਼ੋਂ ਆਈ ਏਂ

ਦਮ ਦਮ ਜ਼ਾਹਰ ਬਾਤਨ ਥੀਵੇਂ
ਕੇਹੀ ਛੂਹਣ ਛਪਾਈ ਏਂ
ਨੀ ਅਲਬੇਲੀਏ...
ਤੂੰ ਕਿਹੜੇ ਦੇਸ਼ੋਂ ਆਈ ਏਂ

ਸੂਰਜ ਤੇਰਾ ਬਾਬਲ ਜਾਪੇ
ਚੰਨ ਚਰਖੇ ਦੀ ਮਾਈ ਏਂ
ਨੀ ਅਲਬੇਲੀਏ...
ਤੂੰ ਕਿਹੜੇ ਦੇਸ਼ੋਂ ਆਈ ਏਂ

ਧਰਤ ਆਕਾਸ਼ੇ ਚੋਗ ਚੁਗੋਂਦੀ
ਮਨ ਗੁਟਕੂੰ ਗੁਟਕਾਈ ਏਂ
ਨੀ ਅਲਬੇਲੀਏ...
ਤੂੰ ਕਿਹੜੇ ਦੇਸੋਂ ਆਈ ਏਂ

ਆਪੋ ਆਪ 'ਚ ਕੱਲਮ 'ਕੱਲੀ
ਆਪੇ ਕੁੱਲ ਖੁਦਾਈ ਏਂ
ਨੀ ਅਲਬੇਲੀਏ...
ਤੂੰ ਕਿਹੜੇ ਦੇਸੋਂ ਆਈ ਏਂ

• .

ਸਾਂਝ

(ਸ਼ਾਹ ਲਤੀਫ਼ ਭਟਾਈ ਦੀ ਵੇਲ)

ਕਣੀ ਕਣੀ ਪੰਜਾਬ ਦੀ
ਸਿੰਧ ਸਾਗਰ ਦੀ ਲੋਅ
ਆਖੇ ਸ਼ਾਹ ਲਤੀਫ਼ ਨੂੰ
ਇੱਕ ਮਿੱਕ ਰਹੀਏ ਹੋਅ

•

ਜੀਵਨ ਕਿਹੜੇ ਕਾਰ

ਨਾ ਕੋਈ ਸੇਕ, ਨਾ ਠੰਢੀਆਂ ਹਾਵਾਂ
ਟੁਰੀਆਂ ਜਾਵਣ, ਰੁਕੀਆਂ ਸਾਹਵਾਂ
ਅੱਖੀਂ ਜੰਮੀਆਂ ਦਿਸ਼ਾ, ਦਿਸ਼ਾਵਾਂ
ਅੰਧ ਗੁਬਾਰ 'ਚ ਲੁਕੀਆਂ ਰਾਹਵਾਂ
ਰਾਹੀਂ ਬੈਠੇ ਚੋਰ
ਬਣ ਕੇ ਹੋਰ ਦੇ ਹੋਰ

ਨਾ ਕੋਈ ਯਾਦ ਨਾ ਚੇਤਾ ਭੁੱਲੇ
ਰੱਤੇ ਨੈਣੋਂ ਰੱਤ ਨਾ ਭੁੱਲੇ
ਸੀਨੇ ਸੁੰਜ ਦੇ ਝੱਖੜ ਝੁੱਲੇ
ਮੈਂ ਤੇ ਮੈਂ ਦਾ ਭੇਤ ਨਾ ਖੁੱਲੇ
ਲੰਘਦੀ ਸ਼ਾਮ ਸਵੇਰ
ਜਿੰਦੜੀ ਘੁੰਮਣ ਘੇਰ

ਨਾ ਕੋਈ ਦਿਲਬਰ, ਨਾ ਦਿਲਦਾਰੀ
ਮਰ ਮਰ ਮੁੱਕੇ ਦੁਨੀਆ ਸਾਰੀ
ਸੁਰਤਾਂ ਸਾਰ ਅਸੁਰਤੀ ਮਾਰੀ
ਮਿੱਟੀਓਂ ਮਿੱਟੀ ਪਾਉਂ ਪਸਾਰੀ
ਹੋਂਦੀ ਮਾਰੋ ਮਾਰ
ਜੀਵਨ ਕਿਹੜੇ ਕਾਰ!
ਜੀਵਨ ਕਿਹੜੇ ਕਾਰ!!

(ਅਮਰੀਕਾ ਦੇ ਅਫ਼ਗ਼ਾਨਿਸਤਾਨ ਤੇ ਹਮਲੇ ਵੇਲੇ)

•

ਅੰਮ੍ਰਿਤਾ ਪ੍ਰੀਤਮ (ਇਮਰੋਜ਼ ਦੀ ਵੇਲ)

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬੋਲ ਪ੍ਰੀਤਾਂ ਵਾਲੇ
ਜੀਵਨ ਦੀ ਕਨਸ਼ੋਅ
ਮੁੱਖੜਾ ਨੂਰ ਹਯਾਤੀ ਵਾਲਾ
ਨੈਣਾਂ ਦੇ ਵਿੱਚ ਲੋਅ
ਇੱਕ ਇੱਕ ਰੰਗ ਮੁਹੱਬਤ ਭਰਿਆ
ਹਿਰਦੇ ਰਿਹਾ ਸਮੋਅ
ਜਿੰਦ ਨਿਆਰੀ ਸੁਖਨਾਂ ਹਾਰੀ
ਵਿਰਲੀ ਵਿਰਲੀ ਕੋਅ
ਸੱਚਲ ਪ੍ਰੇਮ ਅਨੋਖਾ ਮਿਲਿਆ
ਰੂਹ ਦਾ ਹਾਣੀ ਹੋ
ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਆਪੇ ਤੱਕਿਆ
ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਖਲੋ

•

ਬੋਲੀ

ਅਸਾਂ ਸੁਫਨੇ ਕਰਾਉਣੇ ਸਾਵੇ
ਤੂੰ ਰੁੱਤ ਲੈ ਕੇ ਆ ਜਾ ਬਾਲਮਾ

-

ਜਦ ਯਾਰ ਦੇ ਬੁਲ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤੱਕਿਆ
ਤੇ ਅੱਖ 'ਚ ਗੁਲਾਬ ਖਿੜ ਪਏ

-

ਮਾਹੀ ਮੇਰਾ ਰੱਬ ਵਰਗਾ
ਸਹੁੰ ਰੱਬ ਦੀ ਝੂਠ ਨਹੀਂ ਕਹਿਣਾ

-

ਆਪੋ ਆਪ...

(ਓਸ਼ੋ ਦੀ ਵੇਲ)

ਤਨਚਿੱਤ ਜੀਵ ਨਿਮਾਣ ਸੁਹਾਵਾ
ਮਨ ਹਸਤੀ ਵਿੱਚ ਖੇਲੇ

ਆਪੋ ਆਪ ਗਿਆਨ ਕਮਾਵਾ
ਮਨ ਮੋਜਾਂ ਦੇ ਮੇਲੇ

ਆਪੋ ਆਪਣੀ ਸਾਰ ਕੁਸਾਰੀ
ਨਾ ਕੋ ਗੁਰ ਨਾ ਚੇਲੇ

ਆਪੋ ਆਪਣੇ ਪੰਥ ਅਵੈੜੇ
ਢੂੰਡਣ ਰੋਹੀਆਂ ਬੇਲੇ

ਆਪੋ ਆਪਣੀ ਪ੍ਰੇਮ ਕਹਾਣੀ
ਆਪੋ ਆਪਣੇ ਵੇਲੇ

ਆਪੋ ਆਪਣੇ ਪੱਕ ਪਕਾਵੇ
ਓੜਕ ਬੀਨ ਝਮੇਲੇ

ਆਪੋ ਆਪਣਾ ਖੇਡ ਖਿਡਾਵਾ
ਹੋਰਾਂ ਨਾਲ਼ ਅਕੇਲੇ

•

ਆ ਸੱਚੀਏ ! ਰਲ਼ ਗੱਲਾਂ ਕਰੀਏ

(ਜਲ ਪਰੀ ਦੇ ਨਾਂ)

ਆ ਸੱਚੀਏ ! ਰਲ਼ ਗੱਲਾਂ ਕਰੀਏ
ਮਨ ਮਚੀਏ ! ਰਲ਼ ਗੱਲਾਂ ਕਰੀਏ
ਰੂਹ ਰਚੀਏ ! ਰਲ਼ ਗੱਲਾਂ ਕਰੀਏ
ਕਿਹੜੀ ਗੱਲ ?
ਲੱਲ ਵਲੱਲੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਵਿਚੋਂ
ਕਿਹੜੀ ਗੱਲ ?
ਅੰਦਰ ਵਗਦੇ ਝੱਲਾਂ ਵਿਚੋਂ
ਕਿਹੜੀ ਗੱਲ ?

ਜਨਮੋ ਜਨਮੀ ਖੇਡਣ ਵਾਲੀ ਰੂਹ ਦੀ ਗੱਲ
ਤੇਰੀ ਮੇਰੀ ਹਿੱਕ 'ਚ ਲੱਗੀ ਪੂਹ ਦੀ ਗੱਲ

ਗੱਲ, ਜੋ ਸਾਡੇ ਜੀਵਨ ਦਾ ਸਰਨਾਂ ਹੋਵੇ
ਰੂਹ ਦੇ ਵਿਹੜੇ ਉੱਗੇ ਰੁੱਖ ਦੀ ਛਾਂ ਹੋਵੇ
ਸੀਨੇ ਪੁਖਦੀ ਪੂਨੀ ਦਾ ਕੋਈ ਨਾਂ ਹੋਵੇ
ਮੁੱਕਦੇ ਜਾਂਦੇ ਸਾਹ ਨੂੰ ਸੁੱਖ ਸਨਾਹ ਹੋਵੇ
ਨਾਂਹ ਨਾਂਹ ਕਰਦੀ ਚੁੱਪ, ਸਦੀਵੀ ਹਾਂ ਹੋਵੇ
ਇੱਕ ਟੱਪਰੀ ਦਾ ਜੀਵਨ, ਧਰਤ ਗਰਾਂ ਹੋਵੇ

ਚੰਨ ਸੂਰਜ ਦੀ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਹੱਥ ਬਾਂਹ ਹੋਵੇ
ਜੰਮ ਜੰਮ ਲਾਈਏ ਤਾਰੀ, ਇਸ਼ਕ ਝਨਾਂ ਹੋਵੇ
ਇਸ਼ਕ ਅਸਾਡੇ ਜੀਵਨ ਦਾ ਸਰਨਾਂ ਹੋਵੇ
ਆ ਸੱਚੀਏ ਰਲ਼ ਗੱਲਾਂ ਕਰੀਏ
ਮਨ ਮਚੀਏ ਰਲ਼ ਗੱਲਾਂ ਕਰੀਏ
ਆ ਜੀਵਨ ਦਾ ਲੇਖਾ ਭਰੀਏ

•

ਖਿਆਲ

ਰੱਤ ਵੀ ਸੁੰਨੀ
ਮੱਤ ਵੀ ਸੁੰਨੀ
ਲੇਖਾ ਸੁੰਨੀ ਰੁੱਤ ਦਾ
ਖਾਲੀ ਝੇੜਾ ਬੁੱਤ ਦਾ

•

ਦੀਵਾ ਬਲੇ ਉਜਾੜੀਂ

(ਸਈਦ ਭੁੱਟਾ ਲਈ)

ਚੰਨ ਝਨਾਉਂ ਸਿੰਜਿਆ

ਦਿਲ ਦਰਦਾਂ ਦਾ ਹੋਕਾ

ਸਾਂਦਲ ਬਾਰ ਝਰੋਖਾ

ਸੁਰਤ ਸਿਆਣ ਅਗੋਰੜੀ

ਸੱਚ ਸਿਉਂ ਜੋ ਰੰਗੀ

ਬਾਤ ਸੁਣੀਂਦੀ ਚੰਗੀ

ਚਿਤ ਚਲੰਤ ਉਚੇਰੜੀ

ਸੇਕ ਵਗੋਂਦਾਏ ਨਾੜੀਂ

ਦੀਵਾ ਬਲੇ ਉਜਾੜੀਂ

•

ਤੈਲੇ

(1)

ਜੰਗਲ ਬੇਲਾ, ਔਖਾ ਵੇਲਾ
ਜਿੰਦ ਪਹਾੜੋਂ ਪਾਰ
ਰਾਹ ਦੱਸੀਂ ਓ ਯਾਰ

(2)

ਅਗਲਾ ਪਿਛਲਾ ਕੁੱਛੜ ਚਾਇਆ
ਹਾਲ ਵੰਜਾਇਆ ਨੱਸ
ਵਸ ਥੀਆ ਬੇ ਵੱਸ

(3)

ਮੁਢ ਕਦੀਮੀ ਸ਼ੋਰ ਸਿਆਪਾ
ਕੰਨੀਂ ਉਂਗਲਾਂ ਪਈਆਂ
ਚਿੱਤ ਨਾ ਸਾਰਾਂ ਲਈਆਂ

•

ਦੋਹਾ

ਇਸ਼ਕ ਅਸਾਡੀ ਹਸਤੀ ਵਸਤੀ
ਏਹਾ ਕਰੀਏ ਜਾਪ
ਇਸ਼ਕ ਹੋਏ ਤਾਂ ਪੁੰਨ ਲੱਗਦਾ ਏ
ਇਸ਼ਕ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਪਾਪ

•

ਓ ਸਾਂਵਲ

(ਜਸਪ੍ਰੀਤ ਦੇ ਨਾਂ)

ਗਾਵੈ ਜੱਸ ਪ੍ਰੇਮ ਦਾ
ਨਾਮ ਤੇਰੇ ਦਾ ਸਾਹ
ਓ ਸਾਂਵਲ
ਸਾਹੀਂ ਘੋਲ ਘੁਮਾ

ਤੈਨੂੰ ਧਰਤ ਆਕਾਸ਼ ਹੈ
ਦੇ ਕਰਮਾਂ ਦਾ ਰਾਹ
ਓ ਸਾਂਵਲ !
ਰਾਹੀਂ ਧੁਮ ਧੁਮਾ

ਸਾਰੀ ਕੁੰਜ ਉਤਾਰ ਕੇ
ਆ ਸੀਨੇ ਲੱਗ ਜਾ
ਓ ਸਾਂਵਲ
ਬਾਹੀਂ ਹੁੰਮ ਹੁਮਾ

•

ਜਲ ਪਰੀ ਦੇ ਨਾਂ

ਜਿੰਦੜੀ ਬੈਠੀ ਚਾਕ 'ਤੇ
ਦਿਲ ਦੀ ਮਿੱਟੀ ਗੋਅ
ਪੋਰਾਂ ਵਿਚੋਂ ਸਿੰਮਦੀ
ਸਾਹਵਾਂ ਦੀ ਖੁਸ਼ਬੋ
ਰਾਤਾਂ ਖੇਡਣ ਹਾਰੀਆਂ
ਨੈਣ ਕਰੇਂਦੇ ਲੋਅ

ਪੀਵਣ ਤੇਰੇ ਹੰਝ ਦਾ
ਰੁੱਖ ਨੂੰ ਪਾਣੀ ਵਾਂਗ
ਤੇਰੇ ਮੇਰੇ ਇਸ਼ਕ ਦੀ
ਧੁਰੋਂ ਭਰੀਜੀ ਮਾਂਗ

•

ਕਾਫ਼ੀ

(ਅੰਮ੍ਰਿਤਾ ਪ੍ਰੀਤਮ ਦੀ ਵੇਲ)

ਇਸ਼ਕਾ ! ਤੇਰੇ ਪੰਥ ਅਜਾਇਬ
ਅਕਲੋਂ ਫ਼ਿਕਰੋਂ ਬਾਹਰ
“ਮੈਂ ਨਾਹੀਂ ਸਭ ਤੂੰ” ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ
ਮੁੱਕਦੀ ਨਹੀਂ ਤਕਰਾਰ
ਧੜਕਣ ਦੇ ਵਿੱਚ ਧੁੜਕੂ ਬੋਲੇ
“ਲੰਘਣਾ ਕਿਤ ਗੁਣ ਪਾਰ”
ਤੇਰੇ ਕਾਰਨ ਮੈਂ ਸਿਰ ਚਾਇਆ
ਆਪਣੀ ਸਿੱਕ ਦਾ ਭਾਰ
ਚਾਰ ਦਿਨਾਂ ਦੀ ਖਿੱਚੋਤਾਣੀ
ਨਾ ਜਿੱਤਣ ਨਾ ਹਾਰ

•

ਚੰਦਰੀ ਰੁੱਤ ਦਾ ਗੌਣ

(ਤੀਜੀ ਦੁਨੀਆ ਦੇ ਨਾਂ)

ਰੁੱਖਾਂ ਦੇ ਪਰਛਾਵੇਂ ਕੰਬਣ,
ਧਰਤੀ ਠੰਡੀ ਠਾਰ
ਸਿਖਰ ਦੁਪਹਿਰੇ, ਰਾਤ ਦੇ ਪਹਿਰੇ,
ਪੱਤਝੜ ਜਿਹੀ ਬਹਾਰ
ਕੂੰਜਾਂ ਦੀ ਥਾਂ ਅੰਬਰਾਂ ਉੱਤੇ,
ਗਿਰਝਾਂ ਬੰਨ੍ਹੀ ਡਾਰ
ਰੂਹ ਦੀ ਧੂਣੀ ਮਿਰਚਾਂ ਧੂੜੇ,
ਨਿੱਤ ਹੋਣੀ ਦੀ ਵਾਰ
ਵੇਲੇ ਦੀ ਕੰਧ ਹੇਠਾਂ ਆ ਗਏ,
ਜੀਵਨ ਦੇ ਦਿਨ ਚਾਰ
ਘਾਟੇ ਵਾਧੇ ਖਾਂਦਾ ਜਾਵੇ,
ਇਸ਼ਕੇ ਦਾ ਬਿਉਪਾਰ
ਘੁੱਟ ਘੁੱਟ ਕੱਚੀਆਂ ਗੰਢਾਂ ਲਾਵਣ,
ਰੁੱਤਾਂ ਵਰਗੇ ਯਾਰ
ਪੰਖਾਂ ਬਾਝ ਪਖੇਰੂ ਖੇਡਣ
'ਨਵੀਉਂ ਨਵੀਂ ਬਹਾਰ'
'ਜੋ ਆਹਾ, ਸੋ ਆਹਾ' ਲੋਕਾ
ਅੰਦਰੋਂ ਆਈਏ ਬਾਹਰ

•

ਇਸ਼ਕ

ਦਿਲ ਦੀ ਮੈਲ ਉਤਾਰਦਾ
ਇਸ ਘੜੇ ਦਾ ਪਾਣੀ
ਇਸ਼ਕ ਅੱਲ੍ਹਾ ਦਾ ਹਾਣੀ

•

ਨਜ਼ਮ

ਸਾਹ ਇੱਕ ਹਉਕੇ ਦੇ ਘਰ ਜਾਇਆ
ਹਉਕੇ ਨੂੰ ਸੁੱਖ ਸਾਹ ਨਾ ਆਇਆ
ਤੁਬਕੇ ਵਿੱਚ ਸਮੁੰਦਰ ਭਰਿਆ
ਤੁਬਕਾ ਜੀਵਨ ਦਾ ਤ੍ਰਿਹਾਇਆ
ਜੀਵਨ ਦੀ ਸਿੱਕ ਉਮਰਾਂ ਵਰਗੀ
ਵੇਲਾ ਹੱਥ ਨਾ ਆਇਆ
ਚਿੱਤ ਅਣਭੋਲ ਭੁਲੇਖੇ ਭਰਿਆ
ਡਰ ਡਰ ਪੈਰ ਟਿਕਾਇਆ
ਟੁਰਦੇ ਟੁਰਦੇ ਉਮਰਾ ਬੀਤੀ
ਰਾਹ ਦਾ ਭੇਤ ਨਾ ਪਾਇਆ

•

ਅੰਗ ਦਾ ਸੇਕ ਸਿਆਪਾ ਨਾਹੀਂ

ਅੰਗ ਦਾ ਸੇਕ ਸਿਆਪਾ ਨਾਹੀਂ,
ਅੰਗ ਨਾਲ਼ ਅੰਗ ਮਿਲਾਉ
ਅੱਖ ਵਿੱਚ ਰੜਕ ਪਏ ਤਾਂ,
ਨਿੱਤਰੇ ਯਾਰ ਦੀ ਜਿਭ ਛੁਹਾਉ,
ਘੋਰ ਸਮੁੰਦਰੀ ਰਾਤਾਂ ਦੇ ਸਿਰ,
ਚੰਨ ਖਿੜਾਵਨ ਜਾਉ
ਜੀਵਨ ਰੇਖ ਮੁਰਾਦਾਂ ਵਾਲੀ,
ਹੱਥੀਂ ਆਪ ਬਣਾਉ

•

ਵੇਲੇ ਦੀ ਵਾਰ (1)

(ਮੀਏਂ ਕਮਾਲ ਤੇ ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ ਦੀ ਵੇਲ)

ਕੌਣ ਕਰੇ ਨਿਰਵਾਰ, ਹਯਾਤੀ ਡੱਕੇ ਡੋਲੇ
ਡਾਵਾਂ ਡੋਲ ਆਸਾਰ, ਜੀਵਣਾ ਬਣਿਆ ਖੋਲੇ

ਪਿਛਲ ਪੈਰੀ ਸਾਰ, ਅਚੇਤੀ ਵਧ ਕੇ ਬੋਲੇ
ਸਗਵੇਂ ਕੂੜ ਵਿਹਾਰ, ਸਮੇ ਰੰਗ ਰੱਤੇ ਚੋਲੇ
ਕਰਨੀ ਦੇ ਕਰਤਾਰ, ਸਾਦੜੇ ਬੀਬੇ ਭੋਲੇ
ਭਰਨੀ ਦੇ ਅਗਵਾਰ, ਬਾਦਸ਼ਾਹ, ਰਾਣੀ, ਗੋਲੇ
ਧਰਮਾਂ ਦੀ ਭਰਮਾਰ, ਕਣੀਂ ਨੂੰ ਕੀਕਣ ਫੋਲੇ
ਇੱਕ ਦੀ ਕੀਤੀ ਕਾਰ, ਕਈਂ ਦੇ ਨਾਵੇਂ ਬੋਲੇ
ਕੁਦਰਤ ਦੀ ਇੱਕਸਾਰ ਕਦੀ ਨਾ ਹਟਵਾਂ ਤੋਲੇ
ਚਿੱਤ ਟੁੱਟੀ ਇੱਕ ਤਾਰ, ਮਿਲੇ ਨਾ ਯਾਰ ਗੰਢੋਲੇ
ਸੁਖਨਾਂ ਦੇ ਹਟਿਆਰ, ਵਗੋਂਦੇ ਫੁਰੀਆਂ ਓਹਲੇ
ਉਮਰਾਂ ਜੇਡੇ ਭਾਰ, ਕਦੀਂ ਹਨ ਪੋਲ ਪਟੋਲੇ
ਕੂੜੇ ਕੂੜ ਅਖਬਾਰ, ਲਖੀਵਣ ਹੁਕਮੀਂ ਢੋਲੇ
ਮਾਰੂ ਬਈ ਸਰਕਾਰ, ਨਿਮਾਣਾ ਤਣੀਆਂ ਝੋਲੇ
ਪੀਹ ਕੱਟਣ ਪਰਿਵਾਰ, ਚਿਰੋਕੇ ਸੁੰਝ ਭੜੋਲੇ
ਧੁਰੋਂ ਲਿਖਾਈ ਹਾਰ, ਤੇ ਸੱਧਰ ਖਿੰਦੂ ਫੋਲੇ
ਰੂਹ ਦੇ ਹੋਣ ਵਪਾਰ ਤੇ ਸੁਫਨੇ ਮਿਧ ਮਧੋਲੇ
ਸਾਹਵਾਂ ਨੂੰ ਲੰਗਾਰ, ਦਿਲੋਂ ਨੂੰ ਪੈ ਗਏ ਝੋਲੇ
ਹਉਕੇ ਭਰਦੀ ਨਾਰ, ਜਣੇਂ ਪਏ ਗਾਵਣ ਸੋਹਲੇ
ਸਾਂਵਲ ਹੱਥ ਮੁਹਾਰ, ਤੇ ਡਾਚੀ ਰੋਹੀ ਰੋਲੇ

ਦਰਿਆਵਾਂ ਜਿਹੇ ਯਾਰ, ਟੁਰੀਂਦੇ ਮਾਰ ਘਚੋਲੇ
ਝਬਦੇ ਲੰਘਣ ਪਾਰ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸ਼ਹੁ ਰੰਗੋਲੇ
ਸਾਈਂ ਦੇ ਦਰਬਾਰ, ਤੇ ਜਿੰਦੜੀ ਸੱਥਰ ਟੋਲੇ
ਬੈਠੇ ਪਾਉਂ ਪਸਾਰ, ਤੇ ਸਾਹ ਹਨ ਉਡਣ ਖਟੋਲੇ

ਚਾਨਣ ਦੇ ਅਸਵਾਰ, ਟੁਰੋਂ ਜੇ ਪੋਲੇ ਪੋਲੇ
(ਟੁਰਦੀ)

•

ਆਪਣੇ ਮਲਬੇ ਹੇਠ

ਪੱਲੇ ਕੱਖ ਦੀ ਕਾਰ ਨਹੀਂ

ਬਣ ਬਣ ਬੈਠੇ ਸੇਠ

ਆਪਣੇ ਮਲਬੇ ਹੇਠ

•

ਸੱਜਣ ਯਾਰ ਉਡੀਕਦਾ

ਬੰਦਾ ਅਕਲਾਂ ਫਿਕਰਾਂ ਪਾਰੋਂ ਚੀਕਦਾ
ਲਿਖਿਆ ਪੜ੍ਹਿਆ, ਝੇੜਾ ਪਿਆ ਵਧੀਕ ਦਾ
ਪ੍ਰੇਮ ਕਹਾਣੀ ਪਾਗਲਪਨ ਉਲੀਕਦਾ
ਮੈਂ ਵਿੱਚ ਮੈਨੂੰ ਸੱਜਣ ਯਾਰ ਉਡੀਕਦਾ

•

ਲਾਰੈਂਸ ਬਾਗ 'ਚ ਇੱਕ ਸ਼ਾਮੀਂ

ਚੰਨ ਦੀ ਆਪਣੀ ਬੇਪਰਵਾਹੀ
ਸੂਰਜ ਆਪਣੇ ਕੰਮੀਂ
ਜੀਵਨ ਜੋਗਾ ਦਿਨ ਨਹੀਂ ਦਿਸਦਾ
ਰਾਤ ਕੁਲਹਿਣੀ ਲੰਮੀਂ
ਰੂਹ ਦੀ ਭਟਕਣ ਮੋੜ ਘੇੜ ਕੇ
ਸੁੱਟੇ ਵਿੱਚ ਪਤਾਲਾਂ
ਅੱਖ ਦੀ ਸੱਖਣੀ ਝੋਲੀ ਦੇ ਵਿਚ
ਜੰਮ ਗਈਆਂ ਤਰਕਾਲਾਂ

•

ਲੋਕ

ਨੈਣੀਂ ਜੋਤ ਸੁਹਾਵੜੀ, ਬਲੇ ਮਸ਼ਾਲਾਂ ਹਾਰ
ਦਰਸ਼ਨ ਕੀਤੇ ਯਾਰ ਦੇ, ਜਿਊ ਪਈ ਸਾਂਦਲ ਬਾਰ

•

ਵਾਰਤਾ

(ਪੰਜਾਬ ਦੀ ਵੰਡ ਦੇ ਦੁਖਾਂਤ ਤੋਂ ਟੁਰੀ ਨਜ਼ਮ)

ਸਾਡੇ ਬਾਬੇ ਲੀਕਾਂ ਚੁਮੀਆਂ, ਸਾਨੂੰ ਮੱਤ ਕੀ ਆਉਣੀ
ਅੰਗ ਲਮਕਣ ਨੰਗੀ ਤਾਰ 'ਤੇ, ਵਿੱਚ ਰੱਤ ਕੀ ਆਉਣੀ
ਅਸੀਂ ਬੂਠੋਂ ਬੂਠੀ ਖੇਡ ਕੇ, ਇੱਕ ਸੱਚ ਬਣਾਇਆ
ਫਿਰ ਉਸ ਨੂੰ ਧਰਮੀ ਲਹਿਰ ਦਾ, ਇੱਕ ਤੜਕਾ ਲਾਇਆ
ਅਸੀਂ ਪਾਕ ਪਲੀਤੇ ਪਾਣੀਆਂ ਵਿੱਚ ਰਿੱਝਦੇ ਜਾਈਏ
ਯਾਂ ਹੱਸੀਏ ਘੂਰੀ ਵੱਟ ਕੇ, ਯਾਂ ਖਿੜਦੇ ਜਾਈਏ
ਕੋਈ ਨੇਜ਼ੇ ਉੱਤੇ ਸੱਚ ਵੀ, ਇਥੇ ਨਹੀਂ ਪਚਨਾ
ਭਾਵੇਂ ਈਸਾ ਮੁੜ ਕੇ ਆ ਜਾਏ, ਇਥੇ ਨਹੀਂ ਬਚਣਾ
ਅਸੀਂ ਅੱਖਾਂ ਮਲ ਮਲ ਵੇਖੀਏ, ਕੀ ਖੇਡਾਂ ਹੋਈਆਂ
ਕਿਤੇ ਸ਼ੇਰਾਂ ਵਰਗੇ ਸੂਰਮੇ, ਅੱਜ ਭੇਡਾਂ ਹੋਈਆਂ
ਚੰਗਾ ਈ ਸੀ ਪੁੱਤਰਾ! ਜੇ ਦੇਸ 'ਚ ਰਹਿੰਦੇ
ਸਾਨੂੰ ਆਣ ਅੰਗਰੇਜ਼ਾਂ ਰੋਲਿਆ, ਸਾਡੇ ਬਾਬੇ ਕਹਿੰਦੇ
ਸਾਨੂੰ ਸੱਜਾ ਹੱਥ ਵਿਖਾ ਕੇ ਮਾਰੀ ਸੂ ਖੱਬੀ
ਅਸੀਂ ਜੰਨਤ ਵੱਲ ਨੂੰ ਨੱਠ ਪਏ ਤੇ ਦੋਜ਼ਖ ਲੱਭੀ
ਅਸੀਂ ਜੁਤੇ ਵਿੱਚ ਪੰਜਾਲੀਆਂ, ਹਲ ਬਣ ਗਏ ਫਾਹੀਆਂ
ਅਸੀਂ ਖੇਤਾਂ ਵਿੱਚ ਈ ਬੀਜੀਆਂ, ਕਈ ਸਾਲ, ਛਮਾਹੀਆਂ
ਅਸੀਂ ਵਿਲਕੇ ਰੋਏ ਭੁੱਖ ਤੋਂ, ਸਾਹ ਟੁੱਟਣ ਲੱਗ ਪਏ
ਫਿਰ ਲੱਤਾਂ ਕੱਢੀਆਂ ਚੌਧਰੀ, ਅਸੀਂ ਘੁੱਟਣ ਲੱਗ ਪਏ
ਨਹੀਂ ਖਾਣ ਪੀਣ ਨੂੰ ਲੱਭਦਾ, ਸਾਡੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਸਾਇਆ
ਅਖ਼ੇ ਬੋਤਲ 'ਚੋਂ ਨਹੀਂ ਪੀਵਣਾ, ਇਹ ਦਮ ਕਰਵਾਇਆ
ਅਸੀਂ ਛਿਟੀ ਚਿਰਾਵਨ ਲੈ ਗਏ, ਕਿੰਜ ਬੂਹਾ ਨਿਕਲੇ
ਜਿਉਂ ਬੀਨ ਵਜਾਈਏ ਰੁੱਡ 'ਤੇ ਤਾਂ ਚੂਹਾ ਨਿਕਲੇ
ਗਏ ਵੱਡੇ ਬਾਹਰ ਵਲੈਤ 'ਚੋਂ, ਸ਼ਾਹੂਕਾਰ ਲਿਆਏ

ਸਾਡੀ ਖੜੀ ਕਪਾਹ ਨੂੰ ਵੇਚਿਆ, ਅਸੀਂ ਮੰਗ ਕੇ ਪਾਏ
 ਜਦ ਸ਼ੀਸ਼ੇ ਮੂਹਰੇ ਆ ਗਏ, ਬਣ ਅਫ਼ਲਾਤੂਨੀ
 ਤਦ ਸ਼ਕਲਾਂ ਦਿਸੀਆਂ ਕਾਲੀਆਂ, ਹੱਥ ਖੂਨੇ ਖੂਨੀ
 ਅਸੀਂ ਖੜੇ ਖਲੋਤੇ ਕੰਬ ਗਏ, ਪਰਛਾਵੇਂ ਬਦਲੇ
 ਸਾਡੇ ਆਪਣਿਆਂ ਪਟਵਾਰੀਆਂ, ਸਾਡੇ ਨਾਵੇਂ ਬਦਲੇ
 ਸਾਨੂੰ ਸੁਰਤ ਨਾ ਆਈ ਹੋਵੰਦੇ, ਕਿੰਜ ਘਾਟੇ ਵਾਧੇ
 ਅਸੀਂ ਬਾਂਦਰ ਕਿੱਲਾ ਖੇਡਿਆ ਤੇ ਛਿੱਤਰ ਖਾਧੇ
 ਸਾਨੂੰ ਟੁੱਕ ਦਾ ਫਾਹਾ ਲੈ ਗਿਆ ਸੀ ਮਿੱਲਾਂ ਵੱਲੇ
 ਦੋ ਮਾਲਕ ਜੁੜ ਕੇ ਬਹਿ ਗਏ ਅਸੀਂ ਲੱਖਾਂ ਕੱਲੇ
 ਸਾਡਾ ਗੰਨਾ ਮਿੱਲ ਨੇ ਪੀੜਿਆ, ਰਹੁ ਰੱਤੀ ਨਿਕਲੀ
 ਉਸ ਰੱਤ 'ਚੋਂ ਪੱਗਾਂ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀ, ਪੱਤੀ ਨਿਕਲੀ
 ਅਸੀਂ ਮੀਂਹ ਤੋਂ ਕਣਕਾਂ ਸਾਂਭੀਆਂ, ਸਾਨੂੰ ਚੌਧਰ ਪੈ ਗਈ
 ਸਾਡਾ ਮਿੱਟੀ ਵਿੱਚ ਮੂੰਹ ਤੁੰਨ ਕੇ, ਸਾਡੇ ਸਿਰ 'ਤੇ ਬਹਿ ਗਈ
 ਕੀ ਦੱਸਾਂ ਸਾਹ ਦੀ ਮੰਡੀਏ, ਕਿੰਜ ਮੰਦਾ ਹੁੰਦਾ
 ਮੈਂ ਰੱਬ ਨਾਲ਼ ਦੁੱਖੜੇ ਫੋਲਦਾ ਜੇ ਬੰਦਾ ਹੁੰਦਾ

(ਟੁਰਦੀ)

•

ਨਜ਼ਮ

(ਸ਼ਕੂਰ ਰਾਣਾ ਦੀ ਵੇਲ)

‘ਪੰਜੇ ਮਹਿਲ ਪੰਜਾਂ ਵਿੱਚ ਚਾਨਣ’
ਬਾਹਰ ਹਨੇਰਾ ਵੱਸੇ
ਅਕਲਾਂ, ਸ਼ਕਲਾਂ, ਫਿਕਰਾਂ ਉੱਤੇ
ਚਾਰ ਚੁਫੇਰਾ ਹੱਸੇ
ਆਪਣੇ ਆਪ ਤੋਂ ਪਿੱਛੇ ਵੇਖੇ
ਅੱਗੇ ਲੱਗ ਕੇ ਨੱਸੇ
ਨੈਣੀਂ ਘੋਲ ਸਮੁੰਦਰ ਪੀਤੇ
ਮੁੜ ਤੱਸੇ ਦੇ ਤੱਸੇ
ਬਾਹਰੋ ਬਾਹਰ ਹਯਾਤੀ ਮੋਈ
ਕੌਣ ਅੰਦਰ ਦੀ ਦੱਸੇ !

•

ਗਜ਼ਲ

ਮੈਨੂੰ 'ਕੱਲਾ ਹੋਣ ਦੇ
ਅੱਲ੍ਹਾ ਈ ਅੱਲ੍ਹਾ ਹੋਣ ਦੇ

ਸਿਰ ਪੈਰਾਂ ਤੋਂ ਵਾਰ ਦੇ
ਦਿਲ ਨੂੰ ਝੱਲਾ ਹੋਣ ਦੇ

ਰਾਮ ਗੁਰੂ ਰੱਬ 'ਕੱਠਿਆਂ
ਖ਼ੈਰੀ ਸੱਲਾ ਹੋਣ ਦੇ

ਅੰਦਰ ਸੱਚ ਸੰਭਾਲ ਜੀ
ਬਾਹਰ ਨਗੱਲਾ ਹੋਣ ਦੇ

ਮਸਤੀ ਵੰਡ ਧਮਾਲ ਦੀ
ਰੂਪ ਸਵੱਲਾ ਹੋਣ ਦੇ

ਹੋਣ ਮਿਲੇ ਅਣ ਹੋਏ ਕੇ
ਨਾ ਕਰ ਮੱਲਾ, ਹੋਣ ਦੇ

ਸੁਖਨ ਸਲਾਮਤ ਰਹਿਣ ਦੇ
ਖ਼ਾਲੀ ਪੱਲਾ ਹੋਣ ਦੇ

•

ਨਜ਼ਮ

ਸਾਹ ਦਾ ਹਾਅ ਦੀ ਜੂਨੇ ਆਣਾ
ਸਾਹ ਉਮਰਾਂ ਦਾ ਭੁੱਖਣ ਭਾਣਾ
ਸਾਹ ਦਾ ਕੇਹਾ ਕਹਿਣ ਕਹਾਣਾ
ਜਿਉਂ ਕਮੀਆਂ ਦਾ ਪੁੱਤ ਨਿਮਾਣਾ
ਪਿਛਲੇ ਅੰਦਰ, ਬੁਹਾ ਢੋਅ ਕੇ
ਜੰਮਣ ਵਾਲੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਰੋ ਕੇ
ਮੇਲਾ ਵੇਖਣ ਜਾਵੇ
ਪਰਤ ਘਰੀਂ ਨਾ ਆਵੇ

•

ਸ਼ਲੋਕ

ਘੋਰ ਹਨੇਰਾ ਦੁਨੀ ਦਾ, ਸਾਂਸ ਲਿਆ ਨਾ ਜਾਇ
ਪ੍ਰੇਮ ਜਗਾਵੇ ਬਾਤੀਆਂ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਉਪਾਇ

•

ਜਨਮ ਕਹਾਣੀ ਖੇਡ ਹੈ, ਖੇਡਣ ਬੀਚ ਸਮੰਦ
ਬੀਚੋ ਬੀਚ ਪ੍ਰੇਮ ਹੈ, ਛੋੜੇ ਤੀਰ ਕਮੰਦ

•

ਸਾਂਸ ਸਹੇੜੇ ਬਿਰਹੜਾ, ਲੈ ਸਾਜਨ ਕਾ ਨਾਮ
ਬਿਰਹਾ ਬੀਚ ਵਿਸਾਲ ਹੈ, ਵਿਰਲਾ ਮਿਲੇ ਤਮਾਮ

•

ਅੱਕ ਸਵਾਦੀ ਲੱਗੇ

ਸਈਓ ਨੀ!
ਮੈਨੂੰ ਅੱਕ ਸਵਾਦੀ ਲੱਗੇ
ਪੀੜਾਂ ਹੇਠ ਹੰਡਾਵਾਂ ਜਿੰਦੜੀ
ਸਾਹਵਾਂ ਦੇ ਵਿੱਚ ਖੱਗੇ*
ਸਈਓ ਨੀ!
ਮੈਨੂੰ ਅੱਕ ਸਵਾਦੀ ਲੱਗੇ

ਚੇਤਰ ਮਾਹੀਂ ਸੱਜਰੀ ਵਾਅ ਨਾਲ਼
ਖਿੜਨ ਫੁੱਲਾਂ ਦੇ ਡੋਡੇ
ਮੈਂ ਕਬਰਾਂ ਵੱਲ ਟੁਰਦੀ ਜਾਵਾਂ
ਲਾ ਹਿਜਰਾਂ ਨੂੰ ਮੋਢੇ
ਸਾਹੋਂ ਟੁਰ ਕੰਡਿਆਲੀਆਂ ਚੀਕਾਂ
ਆ ਰੁਕੀਆਂ ਸ਼ਾਹ ਰਗੇ
ਸਈਓ ਨੀ!
ਮੈਨੂੰ ਅੱਕ ਸਵਾਦੀ ਲੱਗੇ

ਮੇਰੀ ਅੱਥਰੀ ਆਸ ਤੇ ਸੌਂ ਗਈ
ਰਾਤ ਹਟਕੋਰੇ ਭਰਦੀ
ਉਸੇ ਰਾਤ ਇੱਕ ਘੁੱਗੀ ਮਰ ਗਈ
ਪਾਲੇ ਦੇ ਵਿੱਚ ਠਰਦੀ
ਟੀਸਾਂ ਵਾਲੀ ਲਹਿਰ ਨੇ ਕੀਤੇ
ਫੁੱਲਾਂ ਦੇ ਰੰਗ ਬੱਗੇ
ਸਈਓ ਨੀ
ਮੈਨੂੰ ਅੱਕ ਸਵਾਦੀ ਲੱਗੇ

ਸਾਹਵਾਂ ਪੱਲੇ ਦੁੱਖ ਚਿੰਤਾ ਦੇ
ਹੰਝ ਸਲੂਣੇ ਰਿੱਧੇ
ਜੇ ਕੋਈ ਦੁੱਖਦੀ ਰਗ ਨੂੰ ਛੇੜੇ
ਹੱਸ ਹੱਸ ਪਾਵਾਂ ਗਿੱਧੇ
ਹੱਥ ਦੇ ਛੱਲੇ ਦੇਵਾਂ ਜੇਕਰ
ਸੁੱਖ ਦਾ ਦੀਵਾ ਜੱਗੇ

•

*ਸ਼ਹਿਦ ਦੀਆਂ ਮੱਖੀਆਂ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਛੱਤਾ

ਉਜੜੀ ਝੋਕ ਵਸਾ

ਉਜੜੀ ਝੋਕ ਵਸਾ

ਸਾਈਂ!

ਸਾਡੀ ਉਜੜੀ ਝੋਕ ਵਸਾ

ਪਈ ਬਲਦੀ ਹਰ ਥਾਂ ਭਾ

ਸਾਈਂ!

ਸਾਡੀ ਉਜੜੀ ਝੋਕ ਵਸਾ

ਅਸੀਂ ਲੱਖਾਂ ਏਕੜ ਬੀਜੀਏ

ਸਾਡਾ ਫਿਰ ਵੀ ਮੰਦਾ ਹਾਲ

ਸਾਡੀ ਮੱਝੀਂ ਬਾਦੀ ਹੋ ਗਈ

ਸਾਡੇ ਵਿੱਚ ਭੜੋਲੇ ਕਾਲ

ਸਾਡੇ ਵਿਹੜੇ ਸੁੰਨੇ ਹੋ ਗਏ

ਹਰ ਪਾਸੇ ਉਗਿਆ ਘਾਹ

ਸਾਈਂ!

ਸਾਡੀ ਉਜੜੀ ਝੋਕ ਵਸਾ

ਅਸੀਂ ਵਿੱਚ ਖ਼ਲਾਵਾਂ ਵੱਸੀਏ

ਤੇ ਲੋਭਾਂ ਸਾਡਾ ਦੇਸ਼

ਅਸੀਂ ਆਪੋ ਆਪ ਤਾਂ ਮੰਗਤੇ

ਬਾਹਰ ਖੜੇ ਦਰਵੇਸ਼

ਅਸੀਂ ਅੱਖੀਂ ਮੱਖੀ ਵੇਖ ਕੇ
ਚੁੱਪ ਕਰ ਕੇ ਲਈਏ ਖਾ
ਸਾਈਂ
ਸਾਡੀ ਉਜੜੀ ਝੋਕ ਵਸਾ
ਪਈ ਬਲਦੀ ਹਰ ਥਾਂ ਭਾ

•

ਯਾਰ ਪ੍ਰਾਹੁਣੇ

ਯਾਰ ਪ੍ਰਾਹੁਣੇ ਆ ਗਏ
ਲੈ ਪਿੰਡ 'ਚ ਘੁੰਮੇ
ਜਿੰਦੋ ਨਾਲ਼ ਸ਼ਰੀਕੜਾ
ਘਰ ਪੱਕੇ ਤੁਮੇ
ਜਿਹਨਾਂ ਉੱਤੇ ਤਿਉੜੀਆਂ
ਉਹ ਮੱਥੇ ਚੁੰਮੇ
ਅਜਲੋਂ ਬੰਦੀਵਾਨ ਹਾਂ
ਇਹੀ ਚਰਚੇ ਘੁੰਮੇ

ਰੱਤਾਂ ਪੀਵਣ ਵਾਲੜੇ
ਅੱਜ ਮੋਹਰੀ ਹੋ ਗਏ
ਰਾਤੀਂ ਨੀਂਦ ਉਨੀਂਦਰਾ
ਸਾਹ ਚੋਰੀ ਹੋ ਗਏ
ਰਾਜਾ ਮਾਰੀਂ ਨੁਰਨੇ
ਦਿਲ ਭੋਰੀ ਹੋ ਗਏ
ਸੱਜਣ ਹਾਣੀ ਰੋਗ ਦੇ
ਅੱਖੀਆਂ ਦੇ ਫੜੇ
ਮੈਂ ! ਸਮਿਆਂ ਤੇਰੀ ਗੱਲ ਤੋਂ
ਕੁਝ ਅੱਖਰ ਤੋੜੇ
ਇਹ ਸੱਜਣ ਸਾਹਵਾਂ ਵਾਂਗ ਨੇ
ਹੁਣ ਕਿਹੜਾ ਮੋੜੇ
ਵੇਲਾ ਮਾਰੇ ਸੈਨਤਾਂ
ਦਿਨ ਰਹਿ ਗਏ ਥੋੜੇ

•

ਹੋਣੀਏਂ ਮਨ ਮੋਹਣੀਏਂ

(ਸਈਅਦ ਅਜ਼ੀਮ ਦੀ ਵੇਲ)

ਹੋਣੀਏਂ, ਮਨ ਮੋਹਣੀਏਂ
ਉਮਰਾਂ ਦੇ ਧੋਣੇ ਧੋਣੀਏਂ
ਤੇਰੇ ਸਦਕੇ ਜਾਵਾਂ
ਸਾਨੂੰ ਜੰਮਨੋਂ ਵਧ ਕੇ
ਕੀ ਹੋਰ ਸਜ਼ਾਵਾਂ
ਹਰ ਕਿੱਕਰ ਦੀ ਸੂਲ 'ਤੇ
ਸਾਡਾ ਸਿਰਨਾਵਾਂ
ਹੁਣ ਤੇ ਐਵੇਂ ਹੱਸ ਕੇ
ਤੈਨੂੰ ਮਗਰੋਂ ਲਾਹਵਾਂ
ਹੋਣੀਏਂ, ਮਨ ਮੋਹਣੀਏਂ
ਤੇਰੇ ਸਦਕੇ ਜਾਵਾਂ

ਹੋਣੀਏਂ, ਮਨ ਮੋਹਣੀਏਂ
ਉਮਰਾਂ ਦੇ ਧੋਣੇ ਧੋਣੀਏਂ
ਚੱਲ ਅੱਗੇ ਅੱਗੇ
ਆਉਂਦੇ ਨਿੱਤ ਭੁਚਾਲ ਨੀ
ਸਾਡੀ ਇੱਕ ਇੱਕ ਰਗੇ
ਸਾਡੀਆਂ ਨਾੜਾਂ ਨਾਲ਼
ਖੂਹਾਂ ਨੂੰ ਜਾਲਾ ਲੱਗੇ
ਸਾਡੀਆਂ ਸੋਚਾਂ ਨਾਲ਼
ਸਮੇਂ ਦੇ ਧੌਲੇ ਬੱਗੇ
ਹੋਣੀਏਂ, ਮਨ ਮੋਹਣੀਏਂ
ਚੱਲ ਅੱਗੇ ਅੱਗੇ

ਹੋਣੀਏਂ, ਮਨ ਮੋਹਣੀਏਂ
ਉਮਰਾਂ ਦੇ ਧੋਣੇ ਧੋਣੀਏਂ
ਆ ਲਾਈਏ ਗੋਤੇ
ਜੀਵਨ ਦੇ ਕਾਲੇ ਪਾਣੀਆਂ
ਅਸੀਂ ਬਾਣੇ ਧੋਤੇ
ਵਹਿਸ਼ਤ ਤੇ ਤਰਬੱਲੀਆਂ
ਹਥ ਜੋੜ ਖਲੋਤੇ
ਵੇਲੇ ਦੇ ਨਮਰੂਦ* ਨੂੰ
ਅੱਜ ਲਾਉਣਾ ਜੋਤੇ
ਹੋਣੀਏਂ, ਮਨ ਮੋਹਣੀਏਂ
ਆ ਲਾਈਏ ਗੋਤੇ

ਹੋਣੀਏਂ, ਮਨ ਮੋਹਣੀਏਂ
ਉਮਰਾਂ ਦੇ ਧੋਣੇ ਧੋਣੀਏਂ
ਲੱਖ ਬਣ ਜਾ ਕਹਿਰਾਂ
ਸਾਡੇ ਲਈ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆਂ
ਮਿਰਗੀ ਦੀਆਂ ਲਹਿਰਾਂ
ਅਸੀਂ ਮਿੱਠੇ ਸ਼ਹਿਦ ਵਜੂਦ ਵਿਚ
ਭਰ ਲਈਆਂ ਜ਼ਹਿਰਾਂ
ਦਿਲ ਆਖੇ ਸੱਪ ਦੀ ਗੁੱਡ ਵਿਚ
ਜਾ ਜਾ ਕੇ ਠਹਿਰਾਂ
ਹੋਣੀਏਂ, ਮਨ ਮੋਹਣੀਏਂ
ਲੱਖ ਬਣ ਜਾ ਕਹਿਰਾਂ

ਹੋਣੀਏਂ, ਮਨ ਮੋਹਣੀਏਂ
ਉਮਰਾਂ ਦੇ ਧੋਣੇ ਧੋਣੀਏਂ
ਆ ਰਲ ਕੇ ਬਹੀਏ

ਹੋਣੀ ਹੋਣੀ ਖੇਡ ਕੇ
 ਇੱਕ ਮਿੱਕ ਹੋ ਰਹੀਏ
 ਅਤੇ ਜੱਗ ਨੂੰ ਹੱਸਦਾ ਛੱਡ ਕੇ
 ਕਬਰਾਂ ਵਿੱਚ ਲਈਏ
 ਤੇ ਰਲ਼ ਦੋਵੇਂ ਅਨਹੋਣੀਆਂ
 ਨਿੱਤ ਹੋਣਾ ਸਹੀਏ
 ਹੋਣੀਏਂ, ਮਨ ਮੋਹਣੀਏਂ
 ਆ ਰਲ਼ ਕੇ ਬਹੀਏ
 ਹੋਣੀਏਂ, ਮਨ ਮੋਹਣੀਏਂ
 ਤੇਰੇ ਸਦਕੇ ਜਾਵਾਂ

•

* ਇਸਲਾਮੀ ਤਵਾਰੀਖ਼ ਵਿੱਚ ਹਜ਼ਰਤ ਇਬਰਾਹੀਮ
 ਦੇ ਵੇਲੇ ਦਾ ਮਸ਼ਹੂਰ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਨਮਰੂਦ
 ਜੋ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਰੱਬ ਅਖਵਾਉਂਦਾ ਸੀ

ਬਖਸ਼ੀਸ਼

ਚਮੜੀ ਜਿਵੇਂ ਤਿੜੀਆਂ ਚਿਪਰਾਂ
ਜਿਉਂ ਬੁੱਲ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਸੋਕਾ
ਦੋ ਨੈਣਾਂ ਦੇ ਖੋਹੋਂ ਭਰਿਆ
ਖਾਰੇ ਲਹੂ ਦਾ ਬੋਕਾ
ਮੈਨੂੰ ਡੰਗ ਕੇ ਲਾਲ ਗੁਲਾਬੀ
ਹੋ ਗਏ ਕਾਲੇ ਸ਼ੀਸ਼
ਮੈਨੂੰ ਅਪਣਾ ਜੀਵਨ ਜਾਪੇ
ਯਾਰਾਂ ਦੀ ਬਖਸ਼ੀਸ਼

•

ਸਾਵਣ ਮਾਹ ਤ੍ਰਿਹਾਏ

(ਸ਼ਫਕਤ ਤਨਵੀਰ ਮਿਰਜ਼ਾ ਦੀ ਵੇਲ)

ਸਾਵਣ ਮਾਹ ਤ੍ਰਿਹਾਏ
ਸੱਜਣ ! ਅਸੀਂ ਸਾਵਣ ਮਾਹ ਤ੍ਰਿਹਾਏ

ਧਰਤੀ ਦੇ ਪਿੰਡੇ 'ਤੇ ਪਾਣੀ
ਅੰਦਰੋਂ ਸ਼ੇਕ ਨਾ ਜਾਏ
ਸਾਵਣ ਮਾਹ ਤ੍ਰਿਹਾਏ
ਸੱਜਣ ! ਅਸੀਂ ਸਾਵਣ ਮਾਹ ਤ੍ਰਿਹਾਏ

ਜੇਠ ਹਾੜ ਦੀ ਅੰਨ੍ਹੀ ਧੁੱਪੇ
ਨਿੱਤ ਸਾਵਣ ਦੇ ਚਾਅ
ਮੀਂਹ ਮੰਗੀਏ ਤੇ ਹੜ੍ਹ ਆ ਜਾਵੇ
ਕਰੀਏ ਅੰਤ ਉਪਾਅ
ਇਸ ਰੁੱਤੇ ਵੀ ਬੁੱਲ੍ਹਾਂ ਉੱਤੇ
ਪਿਪੜੀ ਜੰਮਦੀ ਜਾਏ
ਸਾਵਣ ਮਾਹ ਤ੍ਰਿਹਾਏ
ਸੱਜਣ ! ਅਸੀਂ ਸਾਵਣ ਮਾਹ ਤ੍ਰਿਹਾਏ

ਹਉਕੇ ਵਰਗਾ ਜੀਵਨ ਬੀਤੇ
ਹੱਥਾਂ ਨੂੰ ਹੱਥ ਖਾਵੇ
ਰੁੱਖਾਂ ਦੀ ਜੜ੍ਹ ਮੁੱਢੋਂ ਪੁੱਟੀ
ਕੀ ਕੋਈ ਪੀਂਘ ਚੜ੍ਹਾਵੇ

ਸਾਹਵਾਂ ਦੇ ਵਿੱਚ ਹੁਮ ਹੁਮਾ ਕੇ
ਹੁੱਸੜ ਆਏ ਜਾਏ
ਸਾਵਣ ਮਾਹ ਤ੍ਰਿਹਾਏ
ਸੱਜਣ ! ਅਸੀਂ ਸਾਵਣ ਮਾਹ ਤ੍ਰਿਹਾਏ

•

ਧਰਤੀ ਨਾਲ਼ ਵਿਆਹੀ ਨੂਰੀ ਦੇ ਨਾਂ

ਧਰਤੀ ਨਾਲ਼ ਵਿਆਹੀ
ਸਖੀ ! ਮੈਂ ਧਰਤੀ ਨਾਲ਼ ਵਿਆਹੀ
ਕੰਤ ਮੇਰਾ ਏ ਰੁੱਖ ਕਿੱਕਰ ਦਾ
ਨਣਦਾਂ ਸਰ੍ਹੋਂ ਫਲਾਹੀ

ਵੰਨ ਸੁਵੰਨੇ ਫੁੱਲ ਖੁਸ਼ਬੋਈ
ਮੇਰੀ ਕੁੱਖ 'ਚੋਂ ਫੁੱਟੇ'
ਜ਼ਹਿਰੀ ਮਹਿਕ ਜਿਹਨਾਂ ਦੀ ਸਈਉ
ਸਾਹਵਾਂ ਦਾ ਗਲ਼ ਘੁੱਟੇ
ਇੰਜ ਲੱਗਦਾ ਜਿਉਂ ਜੰਮਦੇ ਸਾਰ ਈ
ਫਿਰ ਗਈ ਲੇਖ ਸਿਆਹੀ
ਧਰਤੀ ਨਾਲ਼ ਵਿਆਹੀ
ਸਖੀ ! ਮੈਂ ਧਰਤੀ ਨਾਲ਼ ਵਿਆਹੀ

ਸੌਂਕਣ ਦਰਦੀ ਰੇਤ ਥਲਾਂ ਦੀ
ਮੇਰੇ ਵਾਲ਼ ਸ਼ਿੰਗਾਰੇ
ਦਿਉਰਾਂ ਵਰਗਾ ਹੜ੍ਹ ਸਾਉਣੀ ਦਾ
ਨੈਣ ਕਰੋਂਦਾ ਖਾਰੇ

ਰੋਜ਼ ਪੱਤਣ 'ਤੇ ਮਿਹਣੇ ਮਾਰਨ
ਆਉਂਦੇ ਜਾਂਦੇ ਰਾਹੀ
ਧਰਤੀ ਨਾਲ਼ ਵਿਆਹੀ
ਸਖੀ ! ਮੈਂ ਧਰਤੀ ਨਾਲ਼ ਵਿਆਹੀ

•

ਯਾਰਾਂ ਵਾਲੀ ਵਾਅ

ਯਾਰਾਂ ਵਾਲੀ ਵਾਅ ਦੀ ਅੱਗ ਵੀ
ਸੀਨੇ ਵਰਦੀ ਜਾਏ
ਅੱਖੀਂ ਲੋਭ ਸਮੇਂ ਦਾ ਪਾਲਾ
ਰੂਹ ਜਿਉਂ ਠਰਦੀ ਜਾਏ

ਸੱਜਣ ਵਾਅ ਦਾ ਵਰ੍ਹ ਜਾਣਾ ਵੀ
ਰਾਹ ਨਾ ਸਾਡੀ ਮੱਲੇ
ਸਾਹ ਦਾ ਸੇਕ ਸਲਾਮਤ ਸਾਡਾ
ਕਿਧਰੇ ਮਰ ਨਹੀਂ ਚੱਲੇ

ਕਾਹਦਾ ਮਾਣ ਹਵਾ 'ਤੇ ਕਰੀਏ
ਬੈਠ ਕਿਸੇ ਨਹੀਂ ਰਹਿਣਾ
ਅਸੀਂ ਤੇ ਅਪਣਾ ਜੀਵਨ ਜੀਣਾ
ਜਨਮ ਜਨਮ ਨੂੰ ਸਹਿਣਾ

•

ਬੋਲੀ ਪੰਧ ਕਰੇਂਦੀ ਯਾਰ

ਇੱਕ ਤੰਦ ਸੂਰਜ ਦੀ
ਆ ਲੱਥੀ ਅੱਖ ਦੇ ਵਿਹੜੇ



ਚੰਨ ਸੇਕ ਲੱਗਣ 'ਤੇ ਰੋਇਆ
ਲੋਗੜ ਬਣਦਾ ਰਿਹਾ



ਪੂਣੀ ਚੰਨ ਦੀ ਬਣਾ ਕੇ ਅੱਖੀਆਂ
ਕੱਤ ਕੱਤ ਰੂਹ ਰੱਖ ਲਈ



ਰੂਹ ਟੁਰ ਪਈ ਸਫ਼ਰ 'ਤੇ ਹੱਸਦੀ
ਮਾਪਿਆਂ ਦਾ ਘਰ ਭੁੱਲ ਗਈ



ਰੂਹ ਖਸਮਾਂ ਲਿਤਾੜੀ ਐਸੀ
ਧੀਆਂ ਦੇ ਦਿਮਾਗ ਹਿੱਲ ਗਏ



ਪੁੱਤ ਜੰਮੇ ਜੀ ਧੀਆਂ ਨੇ ਐਸੇ
ਝਲਿਆਂ ਦੀ ਥੋੜ ਨਾ ਰਹੀ



ਪਿਆ ਧਰਤੀ 'ਤੇ ਝੱਲ ਦਾ ਖਿਲਾਰਾ
ਅਕਲਾਂ ਨੂੰ ਰੋਣ ਆ ਗਿਆ



ਰੋਈਆਂ ਅਕਲਾਂ ਬਣਾ ਕੇ ਸ਼ਕਲਾਂ
ਮੱਤ 'ਚ ਫ਼ਤੂਰ ਆ ਗਿਆ



ਮੱਤ ਮਾਰ ਲਈ ਸਮੇਂ ਨੀ ਐਸੀ
ਹੱਸਣੇ ਦੀ ਵਿਹਲ ਨਾ ਰਹੀ



ਜਿਹੜੇ ਹੱਸਦੇ ਉਹ ਅੱਖ ਵਿੱਚ ਵੱਸਦੇ
ਰੋਂਦਿਆਂ ਨੂੰ ਪੈਣ ਕੁੱਕਰੇ



ਜਿਹਨਾਂ ਹਾਸਿਆਂ 'ਤੇ ਰੋਸਾ ਕੀਤਾ
ਉਹ ਟੁੱਕ ਟੁੱਕ ਖਾਣ ਉਂਗਲਾਂ



ਅੱਖ ਨਾਲ਼ ਅੱਖ ਲੜ ਗਈ
ਸਾਡਾ ਮੁੱਕਿਆ ਅਜ਼ਲ ਦਾ ਝੇੜਾ



ਗੀਣ

ਲੂੰ ਲੂੰ ਰਚਦਾ ਜਾਏ
ਸੱਜਣ ! ਸਾਡੇ ਲੂੰ ਲੂੰ ਰਚਦਾ ਜਾਏ
ਇਸ਼ਕ ਦਿਲੇ ਵਿੱਚ ਪੂਣੀ ਲਾਈ
ਭਾਂਬੜ ਮਚਦਾ ਜਾਏ
ਸੱਜਣ ! ਸਾਡੇ ਲੂੰ ਲੂੰ ਰਚਦਾ ਜਾਏ

ਨੈਣ ਸੱਜਣ ਦੇ ਤੇਜ਼ ਕਟਾਰਾਂ
ਹੱਲੀਆਂ ਸਾਡੇ ਦਿਲ ਦੀਆਂ ਤਾਰਾਂ
ਫੁੱਲਾਂ ਵਾਂਗੂੰ ਤਿਲ ਮੁੱਖੜੇ ਦਾ
ਨਜ਼ਰੀਂ ਜਚਦਾ ਜਾਏ.
ਸੱਜਣ ਸਾਡੇ ਲੂੰ ਲੂੰ ਰਚਦਾ ਜਾਏ

ਯਾਰ ਜਹਿਆ ਨਹੀਂ ਜੱਗ 'ਤੇ ਹੋਣਾ
ਉਹ ਹਰ ਸੋਹਣੇ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸੋਹਣਾ
ਉਹਦੇ ਮੁੱਖ ਦੇ ਲਿਸ਼ਕਾਰੇ ਤੋਂ
ਹਰ ਕੋਈ ਬਚਦਾ ਜਾਏ.
ਸੱਜਣ ਸਾਡੇ ਲੂੰ ਲੂੰ ਰਚਦਾ ਜਾਏ

ਨਾਜ਼ੁਕ ਸ਼ੋਖ ਅੰਦਾਜ਼ ਅਲਬੇਲੇ
ਅੰਗ ਅੰਗ ਦੇ ਵਿੱਚ ਮਸਤੀ ਖੇਲੇ
ਯਾਰ ਸੱਜਣ ਦੀ ਚਾਲ ਹੈ ਜਿਵੇਂ
ਮੋਰ ਇੱਕ ਨੱਚਦਾ ਜਾਏ.
ਸੱਜਣ ਸਾਡੇ ਲੂੰ ਲੂੰ ਰਚਦਾ ਜਾਏ

•

ਗੌਣ

ਸ਼ੱਕਰ ਵੰਡਾਂ ਰੇ
ਮੇਰਾ ਪੀਆ ਮੋ ਸੇ ਮਿਲਣ ਆਇਉ
ਸ਼ੱਕਰ ਵੰਡਾਂ ਰੇ

ਖਿੜ ਖਿੜ ਹਾਸੀ, ਦੂਰ ਉਦਾਸੀ
ਚਾਨਣ ਪੀਵੇ ਜਿੰਦ ਪਿਆਸੀ
ਲੂੰ ਲੂੰ ਠੰਡਾਂ ਰੇ
ਮੇਰਾ ਪੀਆ ਮੋ ਸੇ ਮਿਲਣ ਆਇਉ
ਸ਼ੱਕਰ ਵੰਡਾਂ ਰੇ

ਹੁਲ ਹੁਲਾਰੇ, ਨੈਣਾਂ ਠਾਰੇ
ਹਸਤੀ ਮਸਤੀ ਰੰਗ ਉਤਾਰੇ
ਮੇਲ ਪ੍ਰੀਤਮ, ਕਮਲੀ ਕੀਤਮ
ਛਮ ਛਮ ਨਾਚੂੰ ਚੜ੍ਹ ਚੁਬਾਰੇ
ਜੁਲਫਾਂ ਛੰਡਾਂ ਰੇ
ਮੇਰਾ ਪੀਆ ਮੋ ਸੇ ਮਿਲਣ ਆਇਉ
ਸ਼ੱਕਰ ਵੰਡਾਂ ਰੇ

ਬੋਲ ਪੀਆ ਦੇ ਦਿੱਲੜੀ ਠੱਗਣ
ਅੰਧਿਆਰੇ ਮੇਂ ਦੀਵੇ ਜਗਨ
ਗੋਸ਼ੇ ਬੈਠ ਕਲੋਲਾਂ ਹੋਈਆਂ
ਅੰਗ ਅੰਗ ਮਿੱਠੀਆਂ ਲਹਿਰਾਂ ਵੱਗਣ
ਚੱਖੀਆਂ ਖੰਡਾਂ ਰੇ

ਮੇਰਾ ਪੀਆ ਮੇ ਸੇ ਮਿਲਣ ਆਇਉ
ਸ਼ੱਕਰ ਵੰਡਾਂ ਰੇ

ਮੇਲ ਵਿਛੋੜੇ ਦੇ ਘਰ ਚੁੱਕੇ
ਇੱਕ ਸੁੱਖ ਮਿਲਿਆ, ਸੌ ਦੁੱਖ ਮੁੱਕੇ
ਰੂਹ ਨੇ ਰੰਗ ਰੰਗੋਲੀ ਖੇਡੀ
ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਦੇ ਰੁੱਗ ਭਰ ਭਰ ਚੁੱਕੇ
ਬੰਨ੍ਹੀਆਂ ਪੰਡਾਂ ਰੇ
ਮੇਰਾ ਪੀਆ ਮੇ ਸੇ ਮਿਲਣ ਆਇਉ
ਸ਼ੱਕਰ ਵੰਡਾਂ ਰੇ

•

ਗੌਣ

ਛਲਕ ਛਲਕ ਗਈਆਂ ਅੱਖੀਆਂ
ਮਨ ਮਾਰੂ ਲੱਜਤਾਂ ਚੱਖੀਆਂ
ਛਲਕ ਛਲਕ ਗਈਆਂ ਅੱਖੀਆਂ

ਕੇਹੀ ਇਸ਼ਕੇ ਦੀ ਰੁੱਤ ਮਾਣੀ
ਕੂੜ ਕੂੜਤਣ ਰੂਹ ਦੇ ਹਾਣੀ
ਸਾਹਵਾਂ ਹੱਕੀਆਂ ਬੱਕੀਆਂ
ਛਲਕ ਛਲਕ ਗਈਆਂ ਅੱਖੀਆਂ

ਜੀਨ ਮਰਨ ਮਾਹੀ ਸੰਗ ਲਾ ਕੇ
ਹੱਥੀਂ ਆਪਣਾ ਆਪ ਮੁਕਾ ਕੇ
ਆਪੇ ਹੱਡੀਆਂ ਚੱਕੀਆਂ
ਛਲਕ ਛਲਕ ਗਈਆਂ ਅੱਖੀਆਂ

ਸੱਜਣ ਕਟਾਰੀ ਅੰਤਰ ਮਾਰੀ
ਤੜਪਤ ਤੜਪਤ ਗਿਰਿਆ ਜ਼ਾਰੀ
ਚੋਟਾਂ ਲੱਗੀਆਂ ਪਕੀਆਂ
ਛਲਕ ਛਲਕ ਗਈਆਂ ਅੱਖੀਆਂ

•

ਗੌਣ

ਕਾਇਨਾਤ ਦੇ ਨਾਂ

ਜਿੰਦ ਮੇਰੀਏ ਨੀ,
ਜਿੰਦ ਮੇਰੀਏ ਨੀ

ਕੋਈ ਕੀ ਜਾਣੇ ਦਿਲ ਦੀਆਂ ਲੱਗੀਆਂ
ਅੱਖੀਆਂ 'ਚੋਂ ਨਦੀਆਂ ਦਿਨ ਰਾਤ ਵਗੀਆਂ
ਲੰਮੀ ਉਦਾਸੀ ਜਿੰਦੜੀ ਪਿਆਸੀ
ਮੁਖ ਮੋੜ ਬੈਠੇ ਨੈਣਾਂ ਦੇ ਵਾਸੀ

ਜਿੰਦ ਮੇਰੀਏ ਨੀ,
ਜਿੰਦ ਮੇਰੀਏ ਨੀ

ਚਾਵਾਂ ਦੇ ਮੇਲੇ ਵਿੱਚ ਪੈ ਗਈਆਂ ਕਣੀਆਂ
ਦੁਨੀਆ ਕੀ ਜਾਣੇ ਸਾਡੇ ਦਿਲ 'ਤੇ ਕੀ ਬਣੀਆਂ
ਗਲੀਆਂ 'ਚੋਂ ਸਿੰਮਦੇ ਨੇਂ ਸਾਹਵਾਂ ਦੇ ਪਾਣੀ
ਲੰਮੀਆਂ ਜੁਦਾਈਆਂ ਦੇ ਗਏ ਉਮਰਾਂ ਦੇ ਹਾਣੀ
ਸੂਲੀ 'ਤੇ ਟੰਗੀਆਂ ਆਸਾਂ ਗੁਲਾਬੀ
ਹੰਝੂਆਂ ਨੇ ਕੀਤਾ ਖਾਕੀ ਤੋਂ ਆਬੀ

ਜਿੰਦ ਮੇਰੀਏ ਨੀ,
ਜਿੰਦ ਮੇਰੀਏ ਨੀ

ਕੰਨਾਂ 'ਚ ਗੂੰਜਦੀਆਂ ਚੱਪ ਦੀਆਂ ਚੀਕਾਂ
ਵਸਲਾਂ ਨੂੰ ਪੈ ਗਈਆਂ ਲੰਮੀਆਂ ਤਰੀਕਾਂ
ਕੰਧਾਂ 'ਤੇ ਮਾਰੀ ਜਾਵਾਂ, ਗਿਣ ਗਿਣ ਲੀਕਾਂ
ਆਪੇ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਲੱਗੀਆਂ ਉਡੀਕਾਂ

ਇੱਕੋ ਸਾਹੇ ਸਾਰੀ, ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਗੁਜ਼ਾਰੀ
ਲੱਗਦੀ ਐ ਧਰਤੀ ਥਾਂ ਕੋਈ ਭਾਰੀ

ਜਿੰਦ ਮੇਰੀਏ ਨੀ,
ਜਿੰਦ ਮੇਰੀਏ ਨੀ

•

ਟੋਪੇ

ਬਿਨ ਜਾਗ ਨਾ ਦਹੀਂ ਹੁੰਦੇ
ਜਿਹੋ ਜਿਹੇ ਦਿਸਣੇ ਆਂ,
ਅਸੀਂ ਉਹੋ ਜਿਹੇ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ

♦

ਗੱਲ ਗੱਲਾਂ ਵਿਚੋਂ ਚੁਣਿਆ ਕਰ
ਵੱਧ ਵੱਧ ਬੋਲਣਾ ਏਂ
ਕਦੇ ਚੁੱਪ ਨੂੰ ਵੀ ਸੁਣਿਆ ਕਰ

♦

ਵੰਝਲੀ ਦੇ ਸੁਰ ਛਿੜਦੇ
ਇੱਕ ਤੇਰੇ ਹੱਸਿਆਂ ਚੰਨਾ
ਬੇਮੋਸਮੇ ਫੁੱਲ ਖਿੜਦੇ

♦

ਗੱਲ ਮੁੱਕਦੀ ਮੁਕਾ ਛੋੜੀ
ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇ ਰੋਲਿਆਂ ਵਿੱਚ
ਅਸਾਂ ਮੌਤ ਗੁਆ ਛੋੜੀ

♦

ਸਾਰੀ ਉਮਰਾਂ ਦੀ ਟੌਹਰ ਹੋਵੇ
ਅਗਲੇ ਜਹਾਨ ਜਾਈਏ
ਸ਼ਾਲਾ! ਉਥੇ ਵੀ ਲਹੌਰ ਹੋਵੇ



ਬੰਦ ਇਸ਼ਕੇ ਦੀ ਤਾਕੀਏ
ਲਹੌਰ 'ਚ ਰਹਿਨੇ ਆਂ
ਅਜੇ ਜੰਮਣਾ ਬਾਕੀਏ



ਕੋਈ ਘੁੱਟ ਕੇ ਦਿਲ ਫੜਿਆ
ਇਸ਼ਕੇ ਦੇ ਬੋਛਨ 'ਤੇ
ਬੇ ਰੰਗੀਆਂ ਦਾ ਰੰਗ ਚੜ੍ਹਿਆ



ਇਸ਼ਕੇ ਦੀਆਂ ਫੰਡੀਆਂ ਨੀ
ਵਾਏ ਤੈਨੂੰ ਚੁੰਮ ਚੁੰਮ ਕੇ
ਪਈਆਂ ਬੁੱਲ੍ਹਾਂ ਉੱਤੇ ਚੰਡੀਆਂ ਨੀ



ਕੋਈ ਸ਼ੌਂਕ ਸਵਾਦਾਂ ਦਾ
ਇਸ਼ਕੇ ਦੀ ਪੀਂਘ ਚੜ੍ਹੀ
ਰੰਗ ਉਡ ਗਿਆ ਸਾਧਾਂ ਦਾ
-੦-

ਕੋਈ ਸਾਂਦਲ ਬਾਰ ਹੋਈ
ਜੰਮਦਿਆਂ ਸਾਰ ਸਈਓ
ਸਾਨੂੰ ਇਸ਼ਕੇ ਦੀ ਮਾਰ ਹੋਈ
-੦-

ਉਂਝ ਰੱਬ ਦੀਆਂ ਰੱਬ ਜਾਣੇ
ਜਿੰਦ ਉਹਦੇ ਨਾਂ ਲਾਵਾਂ
ਜਿਹੜਾ ਰੱਬ ਦਾ ਸਬੱਬ ਜਾਣੇ
-੦-

ਸ਼ਾਲਾ !

ਜ਼ੋਇਆ ਸਾਜਿਦ ਦੇ ਨਾਂ

ਜਿੱਤ ਪੰਜਾਲੀ ਨਿੱਤ ਸੰਭਾਲੀ
ਹੋਰ ਨਾ ਚਿੱਤ ਨੂੰ ਲਾਵਾਂ
ਆਪਣੀ ਹਾਰ ਦਾ ਹਾਰ ਬਣਾ ਕੇ
ਬੁਰਮ ਗਲੇ ਵਿੱਚ ਪਾਵਾਂ
ਮੈਂ ਬਾਝੋਂ ਮੈਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਹੋਵਾਂ
ਸਭ ਦੀ ਪਿਆਸ ਬੁਝਾਵਾਂ
ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਸੁੱਖ ਇਉਂ ਦੇਵਾਂ,
ਜਿਉਂ ਮਾਵਾਂ ਦੇਣ ਦੁਆਵਾਂ

•

ਜਿੰਦਗੀਏ

ਜਿੰਦਗੀਏ!

ਆ ਖਿੜ ਖਿੜ ਰੋਈਏ
ਤੇ ਮਾਰ ਦੋਹੱਥੜ ਹੱਸੀਏ
ਏਹ ਜੀਵਨ ਨਹੀਂ ਸਾਡਾ ਜੀਵਨ
ਰੂਹ ਦੀ ਜੂਨੇ ਵੱਸੀਏ

ਬੀਨ ਵਜਾ ਓ ਜੋਗੀਆ
ਕਿਉਂ ਲਾਉਨਾ ਏਂ ਦੇਰ
ਸ਼ੂਕਣ ਸਾਹ ਸਪੋਲੀਏ
ਦਿਲ ਨੂੰ ਪੈ ਜਾਏ ਘੇਰ
ਭਰ ਜਾਂ ਨਾਲ ਕੁੜੱਤਣਾਂ
ਜਿੰਦ ਨੂੰ ਆਖਾਂ ਫੇਰ
ਆਪਣੀ ਨਾਗਣ ਜਿਭ ਨੂੰ
ਅੱਖੀਏਂ ਦੇ ਵਿੱਚ ਫੇਰ

ਅਸੀਂ ਵੀ ਤੇਰੇ ਚੇਲੜੇ
ਗੁੱਗੇ ਪੀਰ ਨੂੰ ਦੱਸੀਏ
ਤੇ ਮਾਰ ਦੋਹੱਥੜ ਹੱਸੀਏ

ਉਮਰਾਂ ਜਿੰਨੇ ਪੰਥ ਨੇ
ਸਾਹਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ
ਕਦੀ ਤੇ ਆ ਕੇ ਸੂਰਜਾ
ਬਲਦਾ ਸੀਨਾ ਠਾਰ

ਅਖੀਂ ਸੁਰਮਾ ਜ਼ਹਿਰੀਆ
ਬੁੱਲੀਂ ਚੁੱਪ ਦਾ ਹਾਰ
ਸਮਿਆਂ ਜੀਵਨ ਜੋਗਿਆ
ਥਾਂਹ ਈ ਦਿੱਤੈ ਮਾਰ

ਲਾਸ਼ਾਂ ਜਿੰਦੇ ਵੈਰਨੇ
ਮੋਢੀ ਚੁੱਕ ਕੇ ਨੱਸੀਏ
ਤੇ ਮਾਰ ਦੋਹੱਥੜ ਹੱਸੀਏ

ਜਿੰਦੜੀਏ ! ਆ ਖਿੜ ਖਿੜ ਰੋਈਏ

•

ਕਰਨੀ

ਅਸੀਂ ਮੂੰਹ 'ਤੇ ਜੀ ਜੀ ਆਖੀਏ
ਤੇ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਰੱਖੀਏ ਨਾਂਹ
ਅਸੀਂ ਪਹਿਲਾ ਅੱਗੇ ਪੁੱਟੀਏ
ਤੇ ਦੂਜਾ ਪੈਰ ਪਿਛਾਂਹ

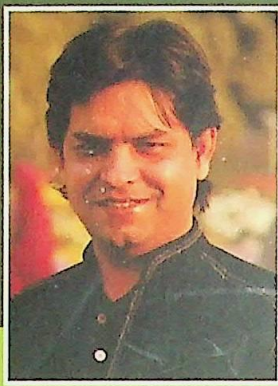
•

ਪੰਜਾਬ ਦੀ ਕਲਾਸੀਕਲ ਸ਼ਾਇਰੀ ਦੀ ਗੀਤ ਅਜਿਹੀ ਹੈ ਕਿ ਸ਼ਾਇਰੀ ਆਪਣੇ ਤੱਤ-ਸੱਤ, ਅੰਦਰਲੇ ਗੁਣਾਂ ਤੇ ਕਲਾਕਾਰੀ ਦੇ ਸਦਕੇ ਜਿੰਦਾ ਰਹੀ ਹੈ। ਉਸਨੂੰ ਬਾਹਰਲੇ ਮਾਗਵੇਂ ਸਹਾਰਿਆਂ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਪਈ। 'ਨਾਲ਼ ਸੱਜਣ ਦੇ ਰਹੀਏ' ਦੀ ਸ਼ਾਇਰੀ ਇਸੇ ਗੀਤ ਵਿਚੋਂ ਪੁੱਟੀ ਹੈ। ਅਫ਼ਜ਼ਲ ਸਾਹਿਰ ਦੀ ਸ਼ਾਇਰੀ ਵਿੱਚ ਜਿਹੜੀ ਆਵਾਜ਼ ਸਾਨੂੰ ਸੁਣੀਦੀ ਹੈ ਉਹਦਾ ਰਸ ਕਦੀ ਸਮਾਜੀ ਹੈ ਕਦੀ ਵਜੂਦੀ। ਕਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਨਿੱਜੀ, ਕਦੀ ਲੁਕਾਈ ਦੀ, ਕਿਧਰੇ ਕਿਧਰੇ ਸਾਰੇ ਰੋਸੇ ਰਲ਼ੇ ਮਿਲੇ ਹਨ।

- ਮੁਸਤਾਕ ਸੂਫੀ

ਅਫ਼ਜ਼ਲ ਸਾਹਿਰ ਸਾਡੀ ਨਵੀਂ ਪੀੜ੍ਹੀ ਦਾ ਉਹ ਸ਼ਾਇਰ ਹੈ ਜੋ ਨਵੇਂ ਤੇ ਪੁਰਾਣੇ ਵਿਚਕਾਰ ਵਿੱਥ ਪੂਰਦਾ ਦਿਸਦਾ ਹੈ। ਇਹਦੇ ਕੋਲ ਉਹ ਅੱਖਰ ਨੇ ਜੋ ਮਾਵਾਂ ਆਪਣੀ ਔਲਾਦ ਨੂੰ ਘਰੋਂ ਸਕੂਲ ਜਾਦਿਆਂ ਬਸਤੇ ਵਿੱਚ ਪਾ ਕੇ ਨਾਲ਼ ਦਿੰਦੀਆਂ ਨੇ। ਉਹ ਅੱਖਰਾਂ ਦੇ ਖਿੰਦੂ ਵਾਂਗ ਖੇਡਦਾ ਹੈ ਤੇ ਰੋਂਦਾ ਵੀ ਮਾਰਦਾ ਹੈ ਇਹਦੇ ਹਾਣੀ ਖਿਡਾਰੀ ਇਹਦੀ ਜਿੱਤ ਨੂੰ ਇਹਦੀ ਹਾਰ ਆਖਕੇ ਆਪਣੇ ਦਿਲ ਨੂੰ ਤਸੱਲੀ ਦੇ ਲੈਂਦੇ ਨੇ ਪਰ ਹੁੰਦਾ ਇਸ ਤੋਂ ਉਲਟ ਹੈ। ਜੇ ਮੈਂ ਆਖਾਂ ਕਿ ਅਫ਼ਜ਼ਲ ਸਾਹਿਰ ਦੀ ਬੋਲੀ ਨੂੰ ਇਹਦੇ 'ਪੇਂਡੂ' ਹੋਣ ਨੂੰ ਅਮੀਰ ਕੀਤਾ ਹੈ ਤਾਂ ਇਹ ਗੱਲ ਕੋਈ ਮਿਹਣਾ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਇਕ ਅਜਿਹਾ ਅਨੁਭਵ ਤੇ ਗੁਣ ਹੈ ਜੋ ਹਰ ਕਿਸੇ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ।

- ਮਜ਼ਹਕ ਤਰਮਜ਼ੀ



ਸੁਲਤਾਨ ਬਾਹੂ ਦੀ ਹੂ

ਅਫਜ਼ਲ ਸਾਹਿਰ ਜਦੋਂ ਕਈ ਵਰ੍ਹੇ ਹੋਏ, ਮਿਲਿਆ ਤਾਂ ਇਕ ਸੂਫੀ ਦਰਵੇਸ਼ ਦੀ ਦੀਵਾਨਗੀ ਉਹਦੀ ਹਰ ਸਤਰ ਵਿਚ ਸੀ, ਸਤਰਾਂ ਵਿਚ ਸਮਾਂਦੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਸਗੋਂ ਡੁੱਲ੍ਹ ਡੁੱਲ੍ਹ ਪੈਂਦੀ ਸੀ, ਤੇ ਉਹਦੇ ਅੰਦਰਲੇ ਨਾਲ ਜੋ ਬੀਤਦੀ ਸੀ, ਉਹਦਾ ਸਾਇਆ ਉਹਦੇ ਚਿਹਰੇ ਉੱਤੇ ਮੰਡਰਾਂਦਾ ਸੀ... ਕਈ ਨਜ਼ਮਾਂ ਉਹਦੇ ਮੂੰਹੋਂ ਮੁੱਠੀ ਦੀ ਰੇਤ ਵਾਹੂੰ ਕਿਰਦੀਆਂ, ਪੂਰੀ ਕੋਈ ਨਾ, ਤੇ ਜੋ ਬੋਲਦਾ ਕਿਧਰੇ ਇਕ ਸੁਨਹਿਰੀ ਲੀਕ ਪਾਈ ਜਾਂਦਾ, ਖੋਰ੍ਹੇ ਧਰਤੀ 'ਤੇ, ਖੋਰ੍ਹੇ ਵਾਵਾਂ ਵਿੱਚ, ਖੋਰ੍ਹੇ ਬੱਦਲਾਂ ਵਿੱਚ, ਤੇ ਉਹ ਦਿਸਦੀ ਲੀਕ ਇਕ ਸਾਹਦੀ ਭਰਦੀ ਕਿ ਹੁਣੇ ਕੁੱਝ ਇਥੋਂ ਲੰਘਿਆ ਸੀ... ਪਹਿਲੀ ਮੁਲਾਕਾਤ ਵੇਲੇ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਉਹਦੇ ਲਈ ਲਿਖਿਆ, “ਅਫਜ਼ਲ ਸਾਹਿਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਸੁਲਤਾਨ ਬਾਹੂ, ਆਪਣੀ ਚੰਬੇ ਦੀ ਬੂਟੀ ਲਾ ਗਿਆ ਏ”, ਤੇ “ਹਾਏ ਓ ਰੱਬਾ” ਕਹਿੰਦਿਆਂ ਉਸ ਕਾਗਜ਼ ਹਾਲ ਨਾਲ ਲਾ ਲਿਆ...

ਕਈ ਵਰ੍ਹਿਆਂ ਮਗਰੋਂ, ਮੁੜ ਕੇ ਉਹਦੀ 'ਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ, ਕਾਗਜ਼ ਉੱਤੇ ਉੱਤਰੀ ਹੋਈ ਵੀ ਤੇ ਵਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਉੱਡਦੀ ਹੋਈ ਵੀ... ਜਾਪਿਆ... ਹੁਣ ਤਾਂ ਬਾਹੂ ਦੀ ਬੂਟੀ ਫੁੱਲਾਂ 'ਤੇ ਆ ਗਈ ਏ.... ਅੰਦਰ ਬੂਟੀ ਮੁਸਕ ਮਚਾਇਆ ਜਾਂ ਫੁੱਲਾਂ 'ਤੇ ਆਈ ਹੂ.... ਢੱਲਦੇ ਸੂਰਜ ਦਾ ਵੇਲਾ, ਤੇ ਨਾਲ ਹੀ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦ ਢੱਲਦੀ ਜਾਏ, ਮੂੰਹੋਂ 'ਵਾਜ਼ ਨਾ ਨਿਕਲੇ.... ਉਹ ਮੇਰੀ ਮੰਜੀ ਕੋਲ ਨਿਠ ਕੇ ਬਹਿ ਗਿਆ, ਬਾਗੀ ਨਾਲ ਲੱਗ ਕੇ, ਬੋਲਿਆ, “ਬੀਬੁਆ! ਮੈਂ ਕੌਣ ਹਾਂ? ... ਬੱਸ ਇਹੀਓ ਲੱਭਦਾ ਫਿਰਨਾਂ... ਮੈਨੂੰ ਦੱਸੋ!” ਮੈਂ ਹੱਸ ਪਈ ਤੇ ਆਖਿਆ.... “ਤੂੰ ਆਪਣੇ ਸੁਲਤਾਨ ਬਾਹੂ ਦੀ ਹੂ ਏਂ, ਜੋ ਨਾਭੀ ਵਿੱਚੋਂ ਨਿਕਲਦੀ ਏ ਤੇ ਓਥੇ ਚਲੀ ਜਾਂਦੀ ਏ... ਜਿੱਥੇ ਹੱਦਾਂ ਨਾ ਬੰਨੇ ਜਿੱਥੇ ਵੇਲਾ ਕੋਈ ਨਾ, ਟਾਈਮਲੈਸਨੈੱਸ... ਜਿੱਥੇ ਸਾਰੀਆਂ ਹੱਦਾਂ ਮੁੱਕ ਜਾਂਦੀਆਂ ਨੇ.... ਕਿਹੜੀ ਸੀਮਾ ਤੇ ਕਿਹੜੀ ਸਰਹੱਦ? ਅਸੀਮ ਦੀ ਕੋਈ ਸੀਮਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ।



Chetna Parkashan

Punjabi Bhawan, Ludhiana-141001

ISBN 935112233-6



9 789351 122333

Naal Sajjan De Rahiye

₹ 150/-

— ਅੰਮ੍ਰਿਤਾ ਪ੍ਰੀਤਮ

Title: Sandeep Singh
Painting by: Sidharth